

FRENK LARAMI

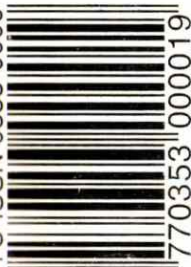
DOCK HOLIDAY

BROJ 236 • CENA 7 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

YU ISSN 0353-0600

9 770353 000019

BEG IZ SANTA FE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

236

FRENK LARAMI

BEG IZ SANTA FE

 NISRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 236

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
LONG RIDER

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Iren GALAMBOŠ
Marija BURANJI

Štampa: 28. III 1990.
Tržište: 7. IV 1990

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića i Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zor-
ka ĆIRIĆ. Naslov originala: Frank Laramy — LONG RIDER.
Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS, Australi-
ja 9.5 AUD, Francuska 40 FRF, Švedska 42 SEK, SR Nemačka 13 DEM, Švaj-
carska 9.5 CHF, SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvođanska ban-
ka, Osnovna banka Novi Sad, 65700-620-219-1089 „Forum“ Novi Sad sa oba-
veznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarija-
ta za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-279/73 od 10. maja
1973. godine.

Red Herigen nije skidao oka sa putnika preko puta.

Bila je zima, kraj novembra. Sunce nad nebom Novog Meksika izgledalo je kao perjana lopta u izmaglici jutra. Kroz prozor vagona video se sneg na okomitim ivicama vrha.

Pramenovi dima sa lokomotive kovitlali su se pored prozorskih stakala, za trenutak zamagljivali vidik i ponovo ga otvarali, još sumornijim.

Herigen je odavno prestao da puši. Nešto mu se nije sviđalo u ponašanju putnika preko puta, na drvenom sedištu. Previše je bio nervozan i stalno je bacao pogled kroz prozor, a ruka mu se nervozno grčila kraj oružja, da bi se potom šaka otvarala i otirala znoj sa dlanova.

Putnik na sedištu preko puta njega imao je preplanulu kožu i grube crte. Puni je lice i obešene obraze prekrivala je kratka, čekinjasta brada a oko vrata je nosio prljavu maramu vezanu u dva čvora. Preko leđa mu je bio prebačen veliki kaput postavljen krznom, sa isto tako krznenim okovratnikom koji je skrivao čitav vrat do oboda iznošenog šešira.

Lokomotiva je dugo, otegnuto pisnula i Herigen je mahinalno skrenuo pogled prema pejzažu kroz koji su prolazili.

Voz je savladivao uzbrdicu i nara je zasula obližnje žbunje i ogole-

la stabla. Dole, sasvim daleko, video se rag reke Rio Grande del Norte koja je tekla lenjo svojim koritom prema jugu, put dalekog Meksičkog zaliva.

Red Herigen bio je jedan od trojice Pinkertonovih detektiva, poslat na specijalan zadatak. Pratio je voz, tačnije poseban vagon sa šestoricom oporobanih stražara, pomoćnika šerifa iz Galepa. Nekog posla nije bilo, bar ne velikog, i trojica novopečenih detektiva prihvatila su ponudu da prate kompoziciju za Santa Fe.

Vagon u kome se nalazio bio je prostran ali skoro sasvim prazan.

Sasvim dole na kraju nalazio se par, čovek i žena, verovatno neki rančeri koji su putovali nekome u posetu. Između njih i sledećeg putnika bio je red praznih sedišta.

Kraj prozora, utonuo u dremež, sedeo je čovek u elegantnom tamnom odelu. Kao sneg bela košulja bila je ispod kaputa, brižljivo udegnuta u pojas preko koga je bio pripasan opasač načičkan mecima i futrola „kolta“, čija je drška bila ukrašena slonovačom.

Gornju polovinu lica pokrivao je obod crnog šešira.

Ispod oboda šešira gledale su ledenoplave oči čuvenog kockara i strelca Doka Holideja!

Na Zapadu su ga nazivali kraljem „kolta“. Ovaj neobični čovek, koji je sledeći svoju još čudniju sudbinu, krstario Sjedinjenim Dr-

žavama, nije imao naročitog cilja, iako je seo u voz a svog konja smestio u furgon, napuštajući nedavno Takson.

Herigen nikako nije mogao da se seti šta ga na tom čoveku podseća. Na nešto ili na nekog.

Na pretposlednjem sedištu nalazio se još jedan putnik. Mirno je spavao, opružen telom preko celog prostora za sedenje. Sedlo mu se nalazilo pod glavom, noge u kaljativim čizmama prekrštene jedna preko druge, opasač okrenut tako da mu se futrola nalazila na bedru i nije visila. Izgledalo je da mu vožnja prija, glasno je hrkao i klopبرانja točkova samo mu je učvršćivalo san.

Red Herigen se nije ni trudio da deluje neupadljivo.

Bio je siguran u to da je neobrijanko preko puta od one vrste ljudi koja je spremna na svakojaka iznenađenja, naravno neprijatna. U tome se nije varao. Džub Dejvis, okoreli besposličar i revolveraš, kretao je svoju njušku samo na onu stranu odakle je duvao vetar u obliku metalnog novca ili šuštećih novčanica.

Međutim, poslednjih časova nekoliko puta Dejvis je predosećao neku nevolju.

Dugajlija na suprotnom sedištu stalno je piljio u njega, iako mu on nije davao povoda za to. Nije to bio putnik koji pati da bilo s kim sklopi poznanstvo i razgovara. Ne, nikako!

Taj užtogljenko smrdeo je na policajca milju daleko!

Džub Dejvis je povećao svoju predostrožnost do maksimuma, ali prokletnik pokraj vrata skoro ga je sekao pogledom. Kao zvečarka.

Počeo je da se preznojava. Pod okovratnikom od krzna prosto se kuvao; trebalo mu je svežeg vazdu-

ha. A vazduh se nalazio na onoj strani gde se nalazio Herigen. Trebalo je proći pored njega, mirno, kao da je izlazak na platformu najobičnija stvar na svetu za putnika kome je u vozu za Santa Fe pretoplo čak i za ovo doba godine.

Džub Dejvis je zapalio cigaru i duboko uvukao dim u sebe.

Voz je putovao ravnicom, kao dobri stari vranac u galopu nepreglednom prerijom. Sasvim dole, prema severu, razaznavao se komadić vedrog neba, kao plava kap bačena na ledenu ploču.

Pinkertonov detektiv pratio je pogledom Dejvisa dok se približavao vratima.

I izašao za njim.

Naslonjen na metalnu ogradu, Dejvis je izgledao zadubljen u misli. Međutim, prisustvo Herigena bilo je tako očigledno da su živali već počeli da mu popuštaju.

Voz je zalazio u brežuljkaste kanjone, obronke po kojima je šuma izgledala kao nakostrešena brada na licu zaspalog džina.

Dejvis je bacio opušak na Herigenovu čizmu i drsko ga pogledao.

— Zašto me, do đavola, sve vreme posmatrate? — upitao je promuklim glasom.

Detektiv je pogledao u opušak, a onda u lupeža.

— Volim svež vazduh — rekao je. — A uz to... ne sviđa mi se tvoje lice.

— Ostavi me na miru, njuškalo!

— Svako gleda svoja posla.

Dejvis je bacio pogled prema brdu. Lagano je zabacio kaput i to nije promaklo Herigenovom oku.

Voz je ponovo nailazio na uspon.

Na jednoj okuci vagoni su se dobro zatresli i točkovi zacvileli. Dejvis se zaneo, tražeći oslonac kako ne bi izgubio ravnotežu — i u

tom okretanju hitro je izvukao „kolt” iz futrole.

Međutim, Herigen kao da je to očekivao.

Munjevito je promenio mesto na kome je stajao i oružje lupeža bilo je upereno u prazno...

Dok se Dejvis snašao, Heringenova šaka pogodila mu je zglob i revolver je pao na drveni pod platforme.

— Prokleti...

Džub Dejvis nije bio čovek koga bi iznenađenja smesta izbacila iz ravnoteže. Odmah je levom rukom parirao sledeći Herigenov udarac i uzvratio kratkim krošoom u bradu.

Detektiv se zaneo ali se održao na nogama.

I dok je lokomotiva klateći se vukla četiri vagona za sobom, kroz brežuljkasti predeo rane zime pred kraj meseca novembra — na platformi drugog vagona dva čoveka su se ogorčeno borila golim rukama.

U jednom trenutku, dok su se gricali. Red Herigen je oslobodio ruku i dohvatio svoj „kolt”.

Dejvis je shvatio opasnost i hitro podigao nogu. Vrh čizme pronašao je svoj cilj: Herigenov „kolt” odleteo je preko metalne ograde u blato pored šina.

Sada su bili ravnopravni, bar što se tiče oružja.

Ali, okretniji i žilaviji detektiv sve je više nalazio otkrivena mesta na telu Džuba Dejvisa i izbacivao mu dah iz pluća. Mešajući jauke i psoske, lupež se povlačio u sopstvena ramena, tražeći načina da se izvuču ispod kanonade Herigenovih krošea i aperkata.

Red Herigen je, dahćući, za časak zastao kako bi uzeo vazduha za novi juriš.

Dejvis je to iskoristio. Nogom je udario detektiva u stomak i složio na daske pored ograde. Ne okleva-

jući, počeo je metalnim lestvicama da se penje prema krovu vagona.

Stenjući, Herigen se podigao i pošao za njim, stisnutih zuba.

Džub Dejvis se dokopao krova i skoro bio „počišćen” sa njega od naleta ledenog vetra. Odmah je klekao i pogledao iza sebe.

Ugledao je goniočeve prste kako se grčevito dokopavaju ivice krova.

Sa pakosnim osmehom na licu, lupež se vratio i petom čizme razmrskao levu Herigenovu šaku. Čovek je zaurao od bola i pustio obe ruke.

Bio je to koban pad!

Umesto da se skotrlja na pod do ograde, telo detektiva Pinkertonove agencije palo je između, na mesto gde se spajaju vagoni i nestalo pod točkovima! Lupa i škripanje točkova prigušili su samrtnički krik.

Voz je nesmanjenom brzinom grabio napred.

Džub Dejvis je nastavio da puzi preko krova prema sledećem vagonu, do lokomotive.

Iz širokog, levkastog dimnjaka gusti oblak dima naleteo je na Dejvisa i prljio mu obraze, terajući ga da sakrije lice pod kaput. Onda bi nova okuka odnela trag dima na drugu stranu i lupež bi nastavio svoj opasni put.

Sišao je sa krova metalnim lestvama, nameravajući da istim putem pređe i na susedni.

Međutim, Dejvisov put po krovovima kompozicije nije bio tako jednostavan. Samo što je dotakao nogom pod, osetio je nekog pored sebe.

— Šta radiš gore na krovu? — presekao ga je oštar glas.

Dejvis se polako okrenuo.

Pred njim je stajao visok, mršav čovek pedesetih godina, dugih brkova čiji su krajevi bili povrnuti gore. Tamni krug revolverске cevi

zjapio je prema Dejvisovom stomaku.

— Našao sam nešto, gore... — promućao je Dejvis.

— Našao? Gore? Šta to, da mi je znati? — podrugnuo mu se čovek i gurnuo cev pod rebra.

Džub Dejvis se skoro zagrcnuo. Srećom, na um mu je pala spasnošna ideja.

— Jedan čovek je gore... Mlad, u ljubičastom kaputu, ranjen. Zvao je u pomoć i ja sam pošao da tražim lekara...

Stari je za trenutak napregnuto razmišljao.

— Ljubičasti kaput? To mora da je Herigen! — uzviknuo je.

To je bilo dovoljno da mu pažnja popusti i lukavi Dejvis je iskoristio šansu.

Podigao je koleno i zario ga nepoznatom u stomak. Čovek je jeknuo i povio se. Dejvis ga je dočeka kao zlačkim udarcem pesnice po bradi.

„Kolt” je ispao iz njegovih ruku. Čovek je ostao presamićen preko ograde, poluonesvešćen. Ne oklevajući, Džub Dejvis ga je dohvatio za noge i prebacio ga van platforme.

Točkovi su protutnjali dalje. Još jedno telo ostalo je među šinama. Pinkertonova agencija već je bila okrnjena za dva svoja službenika.

Ubica se zadovoljno iscerio, dohvatio ispušteni „kolt” i stavio u svoju futrolu.

Onda se popeo na prvi vagon. Trebalo je preći još samo taj krov i doći do lokomotive. Već je video glavu mašinovođe, nagnutu preko ivice, kako osmatra put pred sobom, s levom rukom na nekoj pozluzi.

Drugi je verovatno dremao negde.

Dejvis je izvukao pištolj i na kolenima prešao ostatak puta.

Promolio je glavu baš u trenut-

ku kada se mašinovođin pomoćnik, kočac, podigao sa nekog malog sanduka u nameri da donvati lopatu. Ostao je tako, pridignut, sa zabezknutim izrazom na licu. Čovek na krovu nišanio je pravo u njega i jezik mu se odjeanom zavezao od straha.

Džub Dejvis se tada skotrljao niz ugalj. Mašinovođa se naglo okrenuo.

— Ne mrdaj! — podviknuo je lupč. — Ti ostani gde si i ni makac sa sanduka! A ti, vozi dalje i ne zastajkuj dok ti ja to ne kažem...

— Šta ovo znači? — pobunio se mašinovođa. — Prepad!?

— Ništa ne pitaj! Gledaj samo napred.

Brda sa obe strane kao da su svakog časa pretila da se sklope nad kompozicijom.

Dejvis je sve češće bacao pogled na stranu pored pruge.

Voz je usporio na visoravni, ispod litica, kao da je ulazio u neku od svojih stanica. Ali za bilo koju stanicu još nije bilo vreme. Pomoćnik šerifa iz Galepa, Džefri Gorton, izmenjao je poglede sa svojim kolegama, a onda se mašio džepnog časovnika.

— Šta je ovo sad? — upitao se u ime svih.

U furgonu se nalazilo šest ljudi sa značkom pomoćnika šerifa. Slaba, škrt svetlost ulazila je kroz dva prozorčeta sa rešetkama pa im se lica nisu ni razaznavala, samo siluete.

— Neki veći uspon? — rekao je neko.

— Ne sećam se takvog uspona — zavrteo je Gordon glavom i ustao sa poda na kome se nalazila rasprostrta slama.

— Da pogledam?

— Odskrini malo...

Za to vreme pet nepoznatih ljudi čekao je na ivici stena pod kojim je prolazio voz. Stajali su u krećućem stavu, sa šesirima natučenim na oči zbog vetra, pognuti za skok.

Iz masinovodine „kabine“ Džub Dejvis je rukama davao znake.

Kao po komandi, pet napadača se odlepilo od stena i sa nogama napred poletelo prema krovovima vagona. Dvojica su pala na furgon, ostali na vagone svaki po jedan.

Tada je Dejvis dao znak masinovodi da ubrza.

Jedan od čuvara zakona je već otvarao velika drvena vrata, kada je osetio da voz kreće sve brže. Zastao je oklevajući.

— Ipak je bio uspon — promrmljao je Gorton i odahnuvši stavio cigaretu među zube. Ništa nije slušao...

Ispod spuštenih kapaka Holidej je osmatrao prostor oko sebe.

Iza njega, kauboj sa sedlom pod glavom je i dalje šištao kroz nos izbacujući kroz zube najraznolikije glasove koji su ličili na sve samo ne na ljudske. Onaj par, čovek i žena, nisu se ni čuli. Možda su spavali. Momak u ljubičastom kaputu koji je izašao za onim u krznenom okovratniku — nije se vraćao. Ni jedan od njih.

Malo se uspravio, kako bi se namestio što udobnije. Voz je počeo da usporava i on je bacio pogled na polje. Tamo, međutim, nije našao ništa što bi ličilo na naselje ili stajalište. Samo se goli kamenjar pružio s jedne, zamalo dodirujući prozorska stakla, i obronci obrasli retkom šumom i ogolelim žbunovima s druge strane.

Njegovo izvežbano uho osetilo je neki udar po krovu.

Onda je voz krenuo brže.

Džordžijanac se potpuno rasanio. Neko posebno čulo govorilo mu je da nešto nije u redu sa ovim putovanjem. Nije znao šta, jer je u poslednjem trenutku uskočio u vagon — ali je znao da se ne vara.

Ustao je i stao kraj vrata. Osluškivao je...

— Niko da se nije makao!

Oštar glas čoveka na ulazu presekao je kaubojevo hrcanje na kiupi. Čovek i žena, sasvim na drugom kraju, uplašeno su izdužili vratove i pogledali na ovu stranu. Čovek je odmah podigao ruke i stavio do znaja da nema nameru da se protivi.

Kauboj je smakao šesir sa lica i bunovno zinuo u oružje upereno na njega.

Čovek na ulazu bio je umotan u debeli vuneni šal, neobrijan, duge prljave kose, koja mu je padala po ramenima. Na sebi je imao grubo pleteni džemper a preko njega prebačen, rukom sašiveni, jagnjeći kožuh. Iz usta mu je izbijala para dok je disao isprekidano a obema rukama stezao je pušku.

— Ja bih da spavam! — zamumlao je kauboj, spreman da se okrene na drugu stranu. — Zatvori ta vrata! Hladno je!

— Biće ti još hladnije pod zemljom — podsetio ga je napadač. — Skidaj opasač i baci ga na pod!

— Ma, kakva je ovo šala?

— Čuo si? Skidaj opasač ili će te sahraniti sa njim zajedno!

Bandit na ulazu je zapeo oroz. To više nije bila šala. Kauboj je najzad lagano otkopčao opasač i odgurnuo ga daleko od sebe.

— Mogu li sad da nastavim da spavam? — upitao je ljutito.

Razbojnik ništa nije odgovorio.

Ušao je sasvim unutra i rukom

zalupio vrata za sobom, naslonivši se jedina na njin. Onda je ostao tako, otvorenih usta, razrogačenih očiju.

Neko je bio tu. Pored njega.

Kada je nameravao da skrene oružje na tu stranu, osetio je poznati pritisak među rebrima. Hladan, kao ledom okamenjen glas presekao je svaki njegov dalji pokret.

— Baci tu gvozduriju, lupežu!

Razbojnik još nije verovao svojinu ušima. Zar je moguće da tako glupo uleti u zasedu? Nije mu preostalo ništa drugo nego da olapavi prste. Puška je skliznula između šaka i tresnula na pod.

Kauboj se ponovo trgao iz polusna.

— Do vraga, kakav je ovo voz?

— promrmljao je, više za sebe.

Čovek iz Džordžije je gurnuo napadača prema klupama i primorao ga da sedne.

— Šta si hteo? — upitao ga je kockar. — Novac? Ili nešto drugo?

— Reći ću ti to jednog dana — drsko je odgovorio ovaj.

— Koliko vas je?

— I to ćeš saznati — cerio se dalje bandit.

Holidej je podigao „kolt” i zgrčio kažiprst.

Kao hipnotisan, buljio je lupež u niklovanu cev Džordžijančevog oružja. Odjednom je počeo da se znoj. Više od „kolta” ledile su mu ruke i čelama oči čoveka u crnom.

— Dakle?

— Čekaj... stani... promućao je bandit.

Tada su se prolomile eksplozije!

II

Na krovu furgona, u kome se nalazilo šest čuvara reda do zuba naružanih, ležala su dvojica: Edi Karmodi i Džek Largo.

Karmodi je imao grubo, preplanuto lice, sa crnim brkovima koji su se nastavljali preko obraza u zune, i stvarali venac ispod crnih, nemirnih duboko usadenih očiju. Na rukama je imao rukavice od svetlozute kože. Kratki kaput sa dva velika džepa sa strane jedva je dosezao rukavima do ispod lakata. Karmodijeve dugie i snažne ruke uvek su štrcale napred.

Džek Largo je bio mlad momak, nestrpjivih pokreta i lakog jezika. Na sve je gledao kao na zabavu u kojoj je njemu dodeljena jedna od glavnih uloga. Uprkos tome, bio je spretan, dobar strelac i tačno je znao kako treba uraditi ono što se od njega zahtevalo.

Sada su dvojica ležali na krovu, priljubljena lica uz hladnu, glatku površinu.

U rukama su držali po šipku dinamita.

Edi Karmodi je povukao dim iz svoje cigarete i nastavio da osmatra predeo kroz koji su prolazili.

— Sad? — prošaputao je Largo.

Karmodi je odmahnuo glavom.

On je znao da je malopredašnje usporavanje voza izazivalo podozrenje u furgonu ispod njih. Zato je pustio da vreme malo protekne i da se policajci vrate svom dremežu.

Džek Largo je nestrpljivo čekao na znak. Karmodi je to znao i namereno je odugovlačio, uživajući u njegovim mukama.

— Kad ćemo?

— Još malo — odgovorio je Karmodi tiho.

— Ako tako čekaš — mrmljao je mladić — stići ćemo u Santa Fe ovako na krovu...

— Zaveži!

Lokomotiva je ponovo počela da savlađuje jedan uspon.

Karmodi je najzad primeo cigare-

tu vrhu fitilja. Largo se primakao i primeo svoju šipku.

— Nek dogori! — tiho je naredio Karmodi.

Mladić je klimnuo glavom, ne ispuštajući iz vida mali buket varnica i dima koji ga je pratio.

— Hajde!

Otpuzali su na samu ivicu vagona.

Zatim su se nagli, što su mogli više napred. Ispod njih nalazila su se dva otvora, dva prozorčića zaštićena ukrštenim čeličnim šipkama. Odabrali su svaki svoj i nanišani-li...

Trebalo je da šipke dinamita prođu kroz otvore i ulete u furgon, eksplodirajući istog časa kada dotaknu tle.

— Sad! — rekao je Karmodi, mnogo glasnije.

Dinamit je uleteo kroz prozorčiće, a Karmodi i Largo su se munjevito otkotrljali na suprotne strane. Radilo se o malo vremena, to su obojica znali. U sebi su odbrojavali sekunde dok su se lestvicama spuštali na obema stranama.

Eksplוזija ih je skoro odbacila preko ograde. Vatra, dim i delovi drveta pomešali su se u klupko i odmah posle toga iverje je počelo da pada na sve strane.

Istog trenutka, u lokomotivi. Džub Dejvis je naredio mašinovodi da zaustavi voz.

Vrata na furgonu su bila izvaljena.

Džefri Gorton, ranjen u rame, čvrsto je zdravom rukom držao „kolt“ i pokušavao da kroz dim razazna nekoga spolja.

Trojica njegovih pomagača ležala su kraj njegovih nogu nepomični i obliveni krvlju. Dvojica su klečeći i kašljajući stezali rukama oružje spremni da skupo prodaju svoju kožu.

Džefri Gorton je koraknuo na ulaz, grčeći se od bolova i besa. Pr-

va senka, koja je promakla ispod, bila je zasuta kišom revolverskih metaka.

Jedan od bandita je zauriao i stropoštao se na zemlju.

Pomoćnik šerifa iz Galepa okrenuo je svoje oružje prema sledećem — ali „kolt“ je sklјocnuo na prazno!

Sa zburadim osmehom ispalio je Džek Largo dva zrna u klјateće telo Džefrija Gortona. Čovek se ispravio, ostao tako jedan kratak trenutak nepomičan, a onda se glavačke sunovratio napolje.

— Predajte se! — zagrmio je Karmodi.

Dva preživela stražara pobacali su svoje puške i revolvare napolje.

— Šteta! — zaključio je Largo, kome je ubijanje već bilo u krvi. — Nadao sam se većem otporu.

Karmodi je uskočio u razvaljeni furgon. Dvojici preživelih čuvara naredio je da legnu licem prema podu i da se ne miču. Onda se obazreo oko sebe. Ugledao je, sasvim u uglu, veliku čeličnu kasu i zadovoljno se iskezio.

Largo je prišao kasi i počeo da razgleda vratanica. Birao je najbolje mesto gde bi podmetnuo dinamit. U jednom trenutku se dotakao brave i učinilo mu se da pod rukom oseća kretanje.

Povukao je malo jače — i vratanica su se odškrinula.

— Kasa nije zaključana! — promućao je Largo, zbunjeno.

— Šta? Kako to, svih mu kojota...

Karmodi je prišao i naglim pokretom povukao bravu.

— Nebesa! — zauriao je.

Kasa je bila prazna!

— Gde je novac? — povikao je, ispalivši nekoliko metaka u metalni zid, ali odatle nije mogao da dobi odgovor.

Džek Largo je tupo buljio u praz-

ne pregrade i nije umeo čestito ni da zatvori usta. To je premasivalo granice njegovog shvatanja: sve je izvedeno lepo, prepad na mašinovode, zaustavljanje voza, ubacivanje dinamita, sve... a sada odjednom: ništa!

— Gde je novac? — urlao je Karmodi na preživle stražare, koji su razoružani klečali i gledali sa nezumevanjem u razbojnika.

— Gde je, pasji sinovi? Govorite, ili ću vas sve pobiti!

Napolju, jedan od napadača već je izvodio šest osedanih konja. Kroz zimski omotač neba probijalo se prozeblo sunce.

Tada je u pomračeni um Edija Karmodija doprlo tiho smejanje.

On se ukočio.

Zar se Largo usudio da mu se ruga? Okrenuo se na peti, ali je lice njegovog mladog kompanjona bilo isto tako začuđeno kao i njegovo.

— Ti si se smejao? — zaškriljao je Karmodi kroz zube.

— Ja? Do đavola, o čemu govoriš? Zar mi je do smeha?

Smeh se ponovo čuo iz nekog ugla.

— Tamo ima nekoga! — uzviknuo je Largo i uperio cev „kolta“ na označenu stranu.

Karmodi je koraknuo u tom pravcu.

Iza nekih naslaganih džakova i praznih sanduka nalazio se još jedan saputnik. Sedeo je, naslonjenih laktova na kolena. Zglobovi su mu bili spojeni metalnim, policijskim lisicama a noge čvrsto obmotane lansom.

— Ko si ti? — dreknuo je Karmodi.

Ali čovek se smejao i dalje. U polutami su se jasno belasali njegovi zubi.

Možda je imao između trideset i četrdeset godina, širokih ramena, u

iznošenom kaputu od zelene čoje. Lice mu je bilo divlje. Žuckasto lice i nešto kosije usadene oči zelene boje prekrivala je nedeljama neobrijana crna brada. Oko uglova očiju nazirao se po splet sitnih nabora, jer je oči često sužavao. A sužavao je kada je smišljao neki zločin ili nišanio u čoveka.

Jer lisicama vezani putnik bio je Prust Blezok! Najozloglašeni i najnemilosrdniji bandit na severu Novog Meksika, i na njegovim zapadnim i severnim granicama.

Edi Karmodi i Džek Largo to još nisu znali.

— Ko si ti, svih mu kojota... — planuo je Karmodi.

Čovek je odjednom prestao da se smeje i zatvorio usta.

— Budale! — rekao je podrugljivo i polako se digao na noge. Tako uspravan, bio je za glavu viši od njih dvojice. Karmodi je ustuknuo.

— Tražite novac, momci? — upitao je i opet se nasmejao, ali kratko.

— Šta ti znaš o tome? — obrecnuo se Largo.

— Ne znam ništa, momci — odgovorio je Blezok — jer tog novca nema.

— Šta pričaš to, kopile proketo! Šta bi onda ovoliki čuvari čuvali u ovom vozu? Tebe?

Blezok je klimnuo glavom.

— U pravu si — rekao je. — Me-
ne.

Karmodi je fiksirao Blezoka. Iako i sam okoreli bandit, pred ovim čovekom se osećao sićušan i nemoćan.

Blezok je napravio nekoliko koraka da razmrda utrnule noge. Onda je ispružio ruke prema Largo. Ovaj je ustuknuo.

— Šta hoćeš? — uzviknuo je.

— Opali! — zagrmio je Blezok.
— Ne misliš valjda da ću ceo život

provesti sa ovim lisicama na rukama? A ako ti je žao metaka — rekao je polako — onda nađi ključ u džepu nekog od ovih zvezdonosača.

— Ko je ovaj? — obratio se Largo zamišljenom Karmodiju. — I šta sada da radimo kad je kasa prazna?

— Ništa! Bežaćemo! — odgovorio je Karmodi.

Blezok je ponovo podigao ruke.

— A ovo? — upitao je.

Largo se hladno nasmejao.

— Vrlo važno! — rekao je. — Neće ti smetati u paklu. Ubiću te i kvit smo!

Podigao je „kolt“, ali Blezok se samo nasmejao na to.

— Nećeš ti mene ubiti, amigo! — rekao je. — Nećeš ubiti 50.000 dolara!

Džek Largo se namrštitio i pogledao u Karmodiju.

— O čemu on to priča?

— Skini ove lisice pa da razgovaramo...

— Ko si ti?

Umesto odgovora, Blezok je munjevito zamahnuo rukama i pogodio mladića u glavu.

— Ja sam Prust Blezok! — objavio je razbojnik svečano.

Karmodijeva ruka je zastala na pola puta.

— Blezok? Šta radiš ovde? — upitao je. — Zašto te vode u Santa Fe?

— Sigurno ne da bi mi uručili poziv na večeru kod gradonačelnika... Pre tri meseca udesio sam mu kóerku. Raspisao je poternicu i specijalnu nagradu ako me živog uhvati. Uspeli su to da mi nameste u Galepu i sad su me povelili na viđenje sa mister Abotom... Ali nisam raspoložen za detalje. Pucaj!

Karmodi je opalio.

Lanac se prekinuo i ostao na rukama.

— Pomenuo si 50 000 dolara? — podsetio ga je Karmodi, ne spuštajući revolver.

— Jesam — iscerio se ovaj. — Imate li konja za mene?

— Naći će se!

— Onda prvo da se izgubimo.

Podigao je sa poda jednu od pušaka i ne nišaneći ispalio je dva preživela stražara. Desilo se to neočekivano da je i Karmodiju zastao dah. Bez svedoka! — kratko je objasnio Blezok svoj potez.

Zatim je pretražio džepove na leševima i kod Džefrija Gortona pronašao ključ za lisice.

Onda se njegovo krupno telo ocrtalo na vratima i zaklonilo i ono malo škrte svetlosti.

— Konje ovamo! — viknuo je da se sve orilo.

Karmodi je opsovao nešto sebi u bradu. Ovaj prokletnik počeo je da se ponaša kao da je vođa njegove bande! I kao da je sve ovo organizovano da se on oslobodi a ne da se domognu kase!

Što je najgore, Karmodi nije imao tri čiste da mu to da na znanje. Prust Blezok bio je čak i za njega živa legenda straha.

*

Džub Dejvis je video da njegovi prijatelji skaču na sedla. A kada je Karmodi opalio dva puta u vazduh, to je bio ugovoreni znak.

Lupež je mahnuo. „koltom“ mašinovođi da se pokrene.

— Hajde, otkoči ovo čudovište i poteraj natrag.

— Natrag? Ali...

— Čuo si šta sam rekao?

— Ali... kad ćemo ga zaustaviti?

— Nikad! Ovaj voz ide u propast.

— A putnici?

— To nije tvoja briga. Krećil!

Mašinovođa je gledao u Dejvisa kao u priviđenje. To je bilo nemoguće! Pustiti voz niz ovu padinu i ne dati priliku ljudima da izađu ili skoče? To je bio zločin koji železnica ne pamti.

— Ja to neću da uradim! — odbio je mašinovođa, brišući dlanom garavo lice.

Dejvis se samo kratko nasmejao.

— Imaš sekundu vremena da se predomisliš — rekao je. Zapeo je oružje.

— Ne želim to da uradim — odbio je čovek ponovo. — Nisam ubica!

Džub Dejvis je opalio ne trepnuvši.

U očima pogodenog mašinovođe prvo se ukazao izraz neverice, a onda bola. Zenice su mu se prekrile maglom, prsti su mu zastali na prsima, kao da su odatle hteli da iščupaju nešto. Pod noktima su se ukazale crvene mrlje.

Džub Dejvis je hladno gurnuo nogom palog mašinovođu napolje, niz uzano stepenište. Telo čoveka sletelo je u blatnjavi jarak i ostalo u mulju.

Bandit je okrenuo oružje prema ložaču koji je premirao od straha.

— Ne... nemojte mene... — zaccivilio je nesrećnik.

— Ako misliš da ne prođeš kao tvoj drugar. poslušaj me!

— Ho... hoću!

— Pusti voz da krene natrag!

— Odmah...

Čovek je pomerio neke poluge i pustio paru. Točkovi su zaškripali kao da se otkidaju od šina s naporom. Dejvisovi partneri su već okretali konje. Morao je da požuri.

Samo jedan trenutak je razmišljao, gledajući u pomoćnika mašinovođe kako petlja oko lokomotive. A onda je i njemu sasuo dva hica u leđa.

Voz je ubrzavao. Dejvis je iskočio napolje i sačekao se na laktove. Njegov posao bio je završen. Lokomotiva je gurala vagone u smrt...

*

Kada je eksplozija potresla sve vagone kompozicije, lupež koga je Holidej spetljao ne ispalivši ni metak, pokušao je da nađe spas u bekstvu.

Ali nije daleko otišao.

Slučajno ili ne — tek, natrčao je pravo na kaubojeve noge, sapleo se o njih i tresnuo koliko je dug. Kauboj se malo pridigao, sklonio šesir sa lica i zamumlao:

— Trista mu kravljih rogova, kakav je ovo voz?

Onda je ugledao ispod sebe banditovo prebledelo lice.

— Zar moraš na moje noge, bratče? Zar nisi mogao da trčiš kroz prozor?

Zatim ga je pritisnuo nogom za vrat.

Bandit je zakolutao očima, ali nije uspeo da istisne ni glaska iz sebe.

Čovek i žena, koji su dotle sedeli stisnuti jedno uz drugo obuzeti strahom, sada su panično tražili način da izađu napolje. Voz je stajao, a odjek eksplozije još je odzvanjao u ušima. Bio je to za njih smak sveta.

Čovek je otvorio vrata, ali nije izašao. Odjednom se na njima ukopao. Kada se polako okrenuo prema ženi, ona je vrisnula dugim, prodornim krikom.

Čovek se srušio kraj nje. U grudima je imao zaboden nož.

— Ko to puca napolju? — pitao se kauboj, de dižući nogu sa upola zadavljenog lupeža.

Holidej je prekoračio obojicu, držeći „kolt“ u ruci. Zalupio je vrata i nagnuo se nad ranjenikom. Ubod nije bio smrtonosan. Trebalo

je samo zaustaviti krvarenje. a za to je mogla da posluži ženina podsuknja. On, je bez pitanja dograbio i snažnim trzajem rascepio jedan deo. Ženino jaukanje odmah je prestalo.

Neko je napolju vikao „Predajte se”. Kockar je zaključio da neko napada voz, i to samo jedan deo.

Sada nije imao vremena da o tome razmišlja. Previo je ranjenika što je brže mogao. Po svemu sudeći, banditi su blokirali sve izlaze iz vagona i pucali u svakog ko bi se pojavio. Holidej nije mogao znati koliko ih ima, a da to sazna sprečio ga je, zasada, upaničeni rančer, koga je žena prosto izgurala pred nož napadača.

Pošto ga je previo i ostavio ženi-
noj brizi. Džordžijanac se pribli-
žio prozoru. Napolju nije bilo niko-
ga.

— Šta je sa ovim vozom? —
brundao je kauboj.

Bio je to krupan, plavokos mo-
mak između dvadeset pet i trideset
godina, malo nezgrapna na jeziku ali
simpatičnog lica i snažnih udova.
Sve je na njemu pucalo, od košulje
do pantalona. Ispod oboda šešira
virio mu je čuperak kose, a četvr-
tasta vilica sa dva reda snažnih,
zdravih zuba odavala je čoveka ma-
lo tvrdoglavog ali poštenog.

Kauboj je pomerio svoj opasač i
vratio revolver na desni bok. Dole,
pod čizmom, nalazio se pridavljeni
bandit. Potpetica puna blata nalazi-
la mu se pod grlom i nije smeo da
se pomeri. Samo je treptao.

Dok Holidej se odvojio od prozo-
ra i odšunja se do vrata.

Naglo ih je otvorio i odskočio u
stranu.

Ništa se nije oglasilo, nikakav
zvuk. Kročio je na platformu sa re-
volverom u ruci. Niklovana cev

blesnula je na suncu kao odsjaj bi-
sera.

Ugledao je jednog jahača, sa ne-
koliko osedlanih konja uza se. Sre-
ćom, njegov Mig nije bio sa njima.
Kada je nameravao da side, odjek-
nula su dva hica. Brzo se povukao
natrag.

Čuli su se glasovi među drvećem.
Kockar je bacio pogled na krov:
možda bi tuda bilo najpametnije da
krene.

Onda je odjeknuo još jedan pu-
canj, ispred, gde se nalazila lokomo-
tiva. Holidej je krenuo uz metalne
lestve.

— Halo, mister! — zaustavio ga je
glas ispod njega. On se okrenuo i
ugledao kauboja. Držao je u ruci
nešto slično krznenom prsluku.

— Šta ću sa ovim? — upitao je
mladić, podižući ruku uvis.

— A čije je to? — upitao je Dok.

— Onog momka — odgovorio je
kauboj, slegnuvši ramenima.

— A momak, gde je?

Kauboj je pokazao negde u brda.

— Izleteo je iz ovoga i bacio se
kroz prozor! Kao da je pošasavio!
Holidej se namrštio.

— Šta radite gore na krovu? —
upitao je kauboj.

Ne odgovorivši. Džordžijanac se
uspentrao i kleknuo, bacajući pog-
led unaokolo. Nije video ništa što bi
mu otkrilo šta se događa.

U tom su zaškripali točkovi i ob-
laci pare sa obe strane zasuli su jar-
kove pored pruge.

Šištanje pare pomešalo se sa klo-
parenjem točkova.

Voz je polazio — ali natrag! Sve
brže i brže.

Onda su odjeknula dva revolvers-
ka pucnja. Holidej se pridigao i ug-
ledao nekog čoveka kako iskače iz
lokomotive.

Neki putnik? Ili jedan od bandi-
ta?

Ne, nijedan putnik ne bi se u to vreme motao oko mašinovođa. To je moglo da znači samo jedno: čovek je držao u šahu osoblje lokomotive sve dok posao nije završen. Onda je pucao u mašinovođe i sad se spasavao iz voza koji je pokrenuo.

• Ljubavni •

romani

Svakog utorka

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

Svi pisci sveta

Svakog petka

Silvete

Svakog 10. u mesecu

VANREDNI LJUBAVNI ROMAN

Holidej je bio u pravu.

Džub Dejvis je mahao rukama prema nekome. Između stabala šume pojavio se jedan jahač sa slobodnim konjem.

Voz je klizio sve brže i brže u su-

novrat. Iz vagona je doprla do njega vriska žena. Dok se uspravio.

Za trenutak, Dejvis i kockar su ukrstili poglede.

Razbojnik je zakoračio na sedlo jednom nogom. Njegov kompanjon je već okretao svog konja. Dejvis je ostao u sedlu pognut, a čovek na krovu, sav u crnom, odjednom mu se učinio kao predznak smrti. On je besno istrkao pušku iz futrole na sedlu i repetirao je.

Holidej je samo opružio ruku. Narančasti plamen buknuo je istog časa i vruće olovo zarilo se u hladno srce bandita i ubice Džuba Dejvisa.

Bez glasa, on je sleteo sa konja na hladnu, kišom razmekšanu zemlju.

Voz se udaljavao...

Čovek iz Džordžije je sa krova drugog vagona skočio na krov prvog, šiban vetrom i ometan ljuľjanjem čitave zahuktale kompozicije.

Voz je jurio u pakao!

Zapomaganje preplašenih ljudi, vriska žena i njisak konja u posebnom furgonu nagoveštavali su samo najgore.

Jedan čovek je hrabro išao prema lokomotivi, i ne sluteći da u njoj nema mašinovođe. Znao je samo da nešto mora učiniti.

Njegov saputnik, orijaški kauboj, sledio ga je sporo, ali odlučno. Još uvek se pomicao na krovu trećeg vagona, održavajući nekako svoju telesinu na sredini.

Holidej se dokopao ivice i bacio pogled u unutrašnjost lokomotive. Ugledao je nečije nepomično telo.

Voz je ulazio u krivinu, naginjući se opasno na levu stranu. Džordžijanac je uspeo da uskoči u lokomotivu.

Osetio se bespomoćan pred svim onim polugama i ručicama oko sebe. Znaajući da nema vremena za razmišljanje prišao je komandama.

Ova? Ili možda ova? Pružio je ruku i dohvatio jednu polugu.

Povukao je snažno.

Ispod točkova zaprštale su varnice, putnici u vagonima su odjednom poleteli na suprotnu stranu kao vetrorom odbačeni. Nekoliko se našlo na podu, neki su se očajnički držali za drvene stubove između sedišta.

Kauboj je sa krova zamalo sleteo. Zahvaljujući svojim snažnim šakama, uspeo je da se održi na ivici metalnih lestvi, mlatarajući nogama u prazno.

— Ovaj voz je poludeo! — procedio je, crven od napora u licu.

Dok Holidej je skinuo šešir i pustio da mu vetar malo rashladi čelo.

Kao okamenjen, stajao je voz u ravnicima, a iz njegove utrobe izmiledli su putnici. Još nisu shvatili kako su ostali čitavi. Gledali su u nebo, u ravnice, u saputnike, svesni da su ipak živi i da je onaj smrtonosni zvuk zahuktalih točkova zamro zauvek.

Holidejev pratilac, krupna plavkosa momčina, najzad je uglavio svoje mišićavo telo u lokomotivu, zadihan i oznojen.

— Bilo je... onako, zar ne? — rekao je, smeškajući se.

Holidej je stavio šešir na glavu.

— Bilo je — rekao je kratko.

Kauboj je ispružio ruku, na koju je kockar natrčao i zastao. Velika šaka, sa nešto zaraslih žuljeva i crnilom ispod nokata bila mu je pružena za pozdrav.

— Vi ste sila! — priznao je kauboj. — Ja sam Pit Garfild, iz Montane.

Holidej je prihvatio ruku i uzvraatio stisak.

— Ja sam Dok Holidej!

Posmatrao je kaubojevo lice, ne bi li otkrio kakvu promenu pri pomenu tog imena.

Međutim kaubojeva usta su bila razvučena u najsrdačniji osmeh koji se mogao sresti na Zapadu. Uglovi Džordžijančevih usana su se pomerili. Pit Garfild nije čuo za Holideja.

III

Prust Blezok je zaustavio konja. Karmodi i njegovo malo društvo zastali su iza njega, lica mračnih od razočaranja i neuspeha.

— Šta je? — upitao je Blezok. — Nećete novac?

Edi Karmodi je ćutao. Džek Largo je stajao uz njega spreman na sve.

— Izgubio sam dva čoveka — procedio je najzad. Hoću da vidim dokaz da novac postoji.

— Ne veruješ mi? — iscerio se Blezok i ispravio se u sedlu.

— Ne! — proderao se Largo. — To su bajke za decu.

Stajali su nasuprot: Blezok, sam ali neustrašiv, i njih četvorica, kojima je samo sjaj zlata mogao da povratiti raspoloženje.

— Napraviću od vas dobru družinu — rekao je Blezok. — Plivaćete u dolarima... ako me budete slušali.

— Ne vidim gde je ta reka dolara — primetio je Karmodi ironično.

Blezok je pokazao rukom na istok.

— Tamo je Santa Fe! — prenuo se lupez.

Blezok je klimnuo glavom.

— Glupost! — usprotivio se Largo. — Ja bih da što pre odjašem preko granice...

— Kako hoćete. — slegnuo je Blezok ramenima. — Ja sam obećao

50.000 dolara, za početak. A za kasnije, mogu da obezbedim tri puta toliko za svakog od vas...

Karmodi se kolebao.

— Ne verujem mu ništa! — vrpolio se Largo.

Blezok se prkosno nasmejao. Njegov smeh razlegao se dolinom kao zov planinskog lava. Smejući se. okrenuo im je leđa i poterao konja.

Karmodi je još uvek stajao nepomičan. Svi su ćutali.

— Hajdemo! — procedio je napokon vođa družine.

Kauboj Pit Garfield koračao je za Džordžijancem i svakog časa promumlao u bradu nešto kao kletvu ili psovku.

Ostali putnici pratili su ih na odstojanju, kao da su očekivali da će iz vagona iskočiti još koji napadač i početi da puca.

Jedan od razbojnika ležao je nepomičan pored samih šina, razmrskane glave.

Stravični vagon, koga je dinamit skoro prepolovio, bio je krcat leševima. Pet stražara ležalo je jedan preko drugog, kao dubokim snom sjedinjeni. Između čizama i zgrčenih šaka ležalo je neispucano oružje, puške i „koltovi”. Velika kasa bila je širom otvorena. I prazna.

Posle ovih prizora užasa, putnici su počeli glasnije da govore i da se osvrću. Mašinovođe su bile mrtve, a od njih niko nije znao da upravlja lokomotivom.

— Nešto moramo da učinimo — komentarisao je jedan uglađen gospodin, srednjih godina, s crnom kožnom torbom u ruci.

— Ali šta? — pitali su nekolicina u glas.

Čovek sa kožnom torbom je skrenuo pogled prema Džordžijancu i uperio prst u njega.

— Vil — odjednom je povikao. — Vi!

Kockar je gledao prema brdima i nije obraćao pažnju na zbivanje oko sebe.

— Vi ste zaustavili voz! — rekao je čovek.

— Jeste, pa šta? — prekinuo ga je kauboj.

— Ako je umeo da zaustavi, umeće i da ga pokrene napred, zar ne?

Putnici zagrajaše, s nadom. Pit Garfield se počeo iza uha i pogledao u Holideja. Takva glupost ni njemu ne bi pala na pamet: Holidej je na sve drugo ličio osim na nekog garavog mašinovođu.

— Možete li? — upitao je kauboj.

Kockar ga je pogledao ispod obrva.

— U redu, samo sam pitao — slegnuo je ramenima Garfield.

Džordžijanac je pošao prema vagonu gde se nalazio njegov konj. Zdrebac je radosno pozdravio dolazak gospodara, poturajući mu njušku pod šaku.

— Kuda ćemo? — zapitao je Pit Garfield, spuštajući sedlo na zemlju.

Holidej se vinuo u sedlo i zategao uzde. Putnici su nedaleko ćutke posmatrali čoveka u crnom. Izgledali su preplašeni, bespomoćni i jadni.

— Ti ćeš ostati ovde! — naredio mu je kockar.

— Ne pada mi na pamet...

— Ostaćeš! — odrezao je Holidej. — Ove ljude vrati u vagone, naoružaj i postavi na prozore sve strelce. Razbojnici se mogu vratiti, a možda i ne.

— A ti, kuda ćeš? Ne bih rekao da bežiš?

— I neću. Moram da potražim nekog mašinovođu. Bila su dvojica.

— Možda su mrtvi? — primetio je kauvoj. — I šta ako naselite na banju? Jedan revolver više dobio bi čošao.

— Dovoljan je ovaj koji imam.

— U redu — odmahnuo je Garfild rukom — čekam vas ovde.

Džordžijanac je obo konja. Pod kopitama prekrasne životinje prsnili su vodoskoci prijave vode i blata. Pit Garfild je gledao za jahaćem sve dok se nije izgubio iza stenja.

*

Telegrafista je pružio traku šerifu Filu Bušu, s neskrivenom panikom u očima.

— Šta je to, Mek? — upitao je Buš.

— Pročitajte...

Ono što je čuvar zakona u Santa Feu pročitao diglo mu je kosu pod šeširom.

Više od svega potreslo ga je saznanje da ovu vest mora odneti Stenu Abotu. To je bilo teže uraditi nego izaći na ulicu i susresti se i sa najgorom propalicom sa „koltom“.

Voz za Santa Fe zaustavljen je nedaleko od Koul Springsa, sprovednici i detektivi pobijeni a Prust Blezok umakao! To je bio kratak sadržaj poruke. Na kraju: voz je krenuo za glavni grad pre jednog časa.

Ali bez Blezoka!

To Sten Abot neće moći da svari.

On mnogo štošta nije mogao da stvari u vezi sa šerifom Filom Bušom. Još od onog dana, kad je njegovu kóer Kerol zadesila tragedija sa razbojnikom Blezokom, pre ravno tri meseca. Bio je avgust na izmaku...

... Devetnaestogodišnja Kerol Abot prolazila je pored ulaznih vrata „Menor“ banke u rano jutro, kada su iznutra odjeknuli pucnji. Serif Fil Bus je tihom oklićavao kancelariju. Vlasnik konjušnice Mark Svens lupao je na zaključana vratanca „Grand central kareca“ iako je znao da mu niko neće otvoriti u to doba. Na istoku je purpurnocrven ovaj sunca tek oskakaao sa ivica kvintokove visoravni.

Devojka je uplašeno zastala i prebledela. Istog časa vrata su se otvorila sa treskom i dva čoveka su izasia držeći zadimljene „koltove“ u rukama.

Fil Bus se ukopao na mestu. Jednog je ođman prepoznao: Prusta Blezoka! Velika brada blistavo beli zubi iscereni u satanskom osmehu, divovski rast, divije lice koje se ne zaboravlja — to je bio Blezok. Tri poternice bile su u Busovim fiokama, sa sve većom sumom za nagradu. Živog ili mrtvog!

Njegov pratilac držao je dve torbe prebačene preko ramena. Bila je to pljačka u Blezokovom stilu. Bez mnogo svedoka, otvoreno, s oružjem u ruci.

Ovoga puta za trenutak je ostao zbunjen. Pred njim je iskrsla devojka. Krupne, kestenjaste oči, dugi valovi kose pod malom kapicom, tanak struk i poželjan stas. Prust Blezok se nasmejao, a tek onda primetio na suprotnoj strani šerifa.

Fil Buš je prineo šerifu svom „koltu“, ali je oklevao.

Razbojnik kao da je pročitao šerifa u dušu i njegov smeh je odjeknuo ulicom, kao hor izglednelih kojota. Levom rukom je zgrabio Kerol Abot za mišicu i privukao sebi.

Devojka je vrisnula prodorno.

Razbojnik je prestao da se osmejuje, a onda, kao da se radi o vre-

ći brašna, Prust Blezok je posadio Kerol na sedlo ispred sebe i maznuo konja.

Tek kada se dovoljno udaljio, čuvar zakona iz Santa Fea je pripucao. Pucnji su se prokimali u toploj, letnjoj zori. Ali pljackaši su pobeegli.

Nekoliko dana kasnije potera na čelu sa Bušom i gradonačelnikom Stenom Abotom, našla je devojkicu u jednom šumarku, poluonesveščenu, pobečanu, bez odeće na gornjoj polovini tela i prekrivenu masnicama. Bila je napastvovana i izbezumljena ali živa.

Tako se to desilo u avgustu, pre tri meseca.

Sten Abot je smatrao, i to otvoreno, da je šerif mogao da učini nešto više od pucanja u prazno. To mu je nekoliko puta i kasnije dao na znanje. Kerol se povukla u kuću. Abot, koji je imao dobrih veza i u prestonici, izdejstvovao je poternice za Blezokom u pet saveznih država a lično je dao visoku svotu za hvatanje razbojnika.

Njega, međutim, nije bilo lako pronaći.

Sve do Galepa.

Pinkertonovi detektivi su preko svojih veza saznali da se Blezok kreće prema tom naselju i namestili su mu zasedu. Razbojnik nije mogao ništa pred desetak uperenih pušaka.

Predao se sa smehom...

— Sve je to, ko zna koji put, proletelo kroz glavu šerifa Santa Fea dok je koračao ulicom, prema kući Stena Abota.

Čuvar zakona u Santa Feu bio je prešao pedesetu i videlo se da je to nekad bio momak snažnih udova i odlučnih crta na licu. Vremenom, te crte su se pretvorile u splet bora a ramena pogurila pod pritiskom godina. Opuštena usta i vidljive ke-

sice pod očima činile su Fila Buša više umornijim nego starijim. Ipak, ruke su mu sačuvale nešto čvrstine i brzine, ali je sree postajao sve opreznije i osetljivije. Ranije je umeo da uleće u guzve, ne razmisliajući mnogo. Sada je to manje činio: dva puta se pitao treba li da uradi ono što namerava ili to može da priček.

Njegove duge noge koračale su, istina, sporije, ali Buš nikada nije previše zurio i drukčije nisu mogli ni da ga zamisle. Po stepočnicama je imao pramenove sedih vlasi. Plave, kao isprane oči, posmatrale su vas ispod gustih obrva. Na boku je nosio „kolt“ u izlizanoj futroli, a uvek izglacana metalna zvezda jasno se videla na prsluku još izdaleka.

Šerif je stigao do Abotove kuće, ušao unutra, u mali hol, i zakucao na vrata levo. Iznutra se čuo dubok, jasan glas:

— Hajde!

Buš je otvorio vrata i razgrnuo zavesu koja se nalazila iza njih.

Sten Abot se okrenuo na svojoj fotelji, čiji mu je kožom presvučeni naslon dodirivao potiljak. Na velikom stolu nalazila se skupocena mastionica, kutija za cigare i dekorativna lampa na gas sa velikim abažurum. S desne strane bila je polica iz nekoliko delova, sa dosta knjiga u pregradama i staklenim figuricama. U uglu, ispod Abotove fotografije u pozlaćenom ramu, velika lutka za devojčice.

Tih dana Sten Abot je izgledao deset godina stariji.

Inače, bio je to otresit, snažan šezdesetogodišnjak, preplanulog lica, bez suvišnog sala. Imao je orlovski nos i obrve koje su mu se spajale na čelu i činile ga na prvi pogled večno namrštenim i mrzovoljnim. Nosio je odelo kakva se nose u ve-

likim gradovima na obalama Atlantika i uvek bele košulje, sa brizljivo vezanim kravatama svetlih boja. Tanki brčići i velika cigara u ustima — to je bio Sten Abot spolja.

Iznutra, niko nije mogao da ga potpuno osvetli.

Fil Buš je skinuo šešir i nervozno lupio obodom po kolenu.

— Imas neku vest za mene? — upitao je Abot, izvlačeći fioku u stolu, gde je uvek držao flašu viskija. Ceo kabinet je mirisao na duvan iz najboljih pakovanja.

— Imam.

— Pa? O čemu je reč?

— Pročitajte ovu poruku... Iz Koul Springsa.

Abot je odgurnuo piće od sebe. Trudio se da bude hladnokrvan, ali se videlo da ga mračna radoznalost izjeda.

— Neću da čitam — odsekao je. — Pričaj!

— Voz je napadnut...

— Napadnut?

— Da. Svi stražari su ubijeni. I detektivi. Toliko znamo zasada, dok voz ne dođe ovamo. Krenuo je pre jedan čas.

Lice Stena Abota je dobilo jarko crvenu boju.

— A... Blezok?

— Pobegao je

Abot je prosto iskočio iz fotelje. Šerifu se učinilo da u njega gledaju umesto dva užarena oka, dve revolverске cevi. Otvarao je usta da kroz njih istisne kletvu, prosvku, uzvik — ali nije uspevao. Crvenilo i bledilo smenjivalo se od korena kose pa sve do vrata. Stajao je, nepokretan, sa šakama zgrčenim kao kandže, ne nalazeći pod njima ništa što bi tog trenutka mogao da ras-komada.

Onda je lagano seo i čitava dva minuta ćutao i disao.

Fil Buš je stajao kraj vrata, ne

znajući šta će sa sobom. Što se njega ticalo, najradije bi izasao napo-rije, ali je znao da će se Abot brzo povratiti, kao da nista nije bilo.

Abot je buljio u neku tačku pred sobom. Ruka mu je neosetno prelazila preko izglaçane ploče stola prema čaši sa pićem.

— Svi su pobijeni? I detektivi? Blezok pobegao?

Buš je ćutao. Bilo je jasno da ove činjenice Abot ponavlja da bi pri-kupio snagu da prasne.

— Psi! — zaur-lao je Abot, podi-gavši obe ruke. — Devet naoružanih pratilaca nije u stanju da dovede tog ubicu od Galepa do-vde! Devet odabranih! I to u najvećoj tajnosti. Niko nije znao kojim će vozom i u kojem vagonu. Niko!

— Možda nekom nije promaklo — usudio se Buš da ga prekine.

— Kome? — zarežao je Abot. — Nekom od njegovih ljudi?

— Ne znam — slegnuo je šerif ramenima. — Saznaćemo više kad dođe voz...

Abot je pogledao u veliki zidni časovnik u uglu.

— Na, voz kad dođe — gorko je rekao. — Ništa ja nemam od tog voza. Ono najvažnije ne stiže tim vozom.

Poslednje reči gradonačelnik je značajno podvukao i šerif je osetio žaoku. To bi, otprilike, značilo: da si onda brže i tačnije pucao, do sve-ga ovoga ne bi došlo...

*

Vest o napadu brzo se pronela gradom i već se masa sveta sjatila na železničku stanicu.

Sumrak se u to doba godine spuštao ranije nego ikada u ostalim me-secima. Sten Abot je došao u elegantnim kočijama, sam. Na sedištu za vozače nalazio se Mel Farouz,

nesuđeni pravnik iz Sent Luisa. Njega je Abot proglasio svojim advokatom, ali Farouz je više bio revolveraš i kockar nego advokat.

Mel Farouz je imao uzano lice i tanke beskrvne usne ispod izduženog, šiljatog nosa. Glavu mu je pokrivao crni šešir ravnog oboda. Bio je mrsav tako da mu je okovratnik prosto landarao oko ispupčene jagodice.

„Kolt” kalibra 44, „smit veson”, visio mu je o levom boku.

Santa Fe je imao pored stanice i čekaonicu, od pečene cigle, a plato uz same šine, gde je pristajao voz, bio je popločan daskama, nasuprot ostalom delu, koji je plivao u blatu.

Sten Abot je izašao napolje, uto- nuo u veliki topli kaput od krzna. Njegov advokat, Mel Farouz, bio je lakše obučen i to je pravdao potrebom da se bolje kreće i snalazi bez suviše odeće.

Šerif Fil Buš već se nalazio na stanici.

Lice napeta od iščekivanja okretala su se samo u jednom pravcu. Prema zapadu, odakle je trebalo da se pojavi kolut dima iz velikog dimnjaka lokomotive.

Otegnuti pisak prekinuo je sve razgovore i šaputanja.

Lokomotiva je pislula još jednom, vrlo kratko. Iz maglovitog sumraka izronila je svojim crnim, garavim prsima kao zahuktalo gvozdeno čudovište, koje se više nikada ne može zaustaviti. Velika četvrtasta svetiljka žarila je poput ogromnog svetlećeg pauka.

Voz iz Galepa kasnio je puna dva časa.

Prozori na vagonima bili su otvoreni i načičkani glavama putnika. Neke ruke su mahnule u znak pozdrava. Para je kroz točkove bljunula svoju vrelinu na obe strane i

omotala peron sablasnim dimom. Ljudi su nenodne ustuknuli.

Iz razvaljenog vagona štrčale su daske i nagoreni delovi dasaka. U njemu nije bilo nikog osim šerifa iz Koul Springsa.

Tada je gomilom na stanici zavladao tajac razočaranja. Oni su očekivali da vide kako ljudi iznose mrtve detektive i pomoćnike šerifa.

A umesto njin izašao je sumornog lica Fenimor Blajt, čuvar zakona iz Koul Springsa.

Fil Buš je samo malo podigao šaku u znak pozdrava. Blajt je ćutke otpozdravio klimanjem glave. Iz vagona su počeli da izlaze putnici i peron je oživeo.

Sten Abot se približio.

— Šta se desilo? — upitao je.

Blajt je nabrao obrve i uzdahnulo. — Sve sam vam već javio. Jedino ne znate da su banditi pokrenuli voz i pustili ga nizbrdicom bez mašinsvođe. Nameravali su da ga puste da iskoči iz šina... A znate šta bi onda bilo.

— Pa? — prenuo se Abot izmenivši sa Filom pogleda.

— Jedan čovek je uspeo da pro-nađe kočnicu i zaustavi voz. Posle je dojahao do nas da nam javi.

— Ko je to bio?

Blajt je slegnuo ramenima.

— Ne znam kako se zove — rekao je posle kraćeg oklevanja — a nisam ni stigao da ga pitam. Malo je čudan.

— Gde je? — bio je nestrpljiv Abot.

— Ne vidim ga ovde...

— Morate ga naći! — presekao ga je Abot.

Fenimor Blajt se namrštilo i hteo nešto da uzvрати, ali se predomislio. Fil Buš ga je pogledom opomenuo da prećuti.

— Ako je iko čudan među nama

— javio se Buš malo zatim, — onda je to onaj!

Sten Abot se okrenuo prema šerifu i uhvatio njegov pogled uprt u jednom pravcu.

Iz vagona za konje izašao je visok, vitak jahač na prekrasnom sivkastom bicu. Čovek je bio sav u crnom, samo se u polumraku belasala njegova kao sneg bela košulja. Preko leđa imao je prebačen elegantan ogrtač, vezan ispod brade. Krajevi ogrtača padali su po čizmama i preko sedla.

— Ko je to? — upitao je Abot.

— To je on! — rekao je Blajt, pokazujući rukom u pravcu Holideja. — On je zaustavio voz.

— Mel! — pozvao je gradonačelnik.

Advokat je iznikao kao iz zemlje.

— Reci onom jahaču tamo da ga zovem — naredio je Abot.

Šerif iz Koul Springsa se neprijetno osmehnuo. To, međutim, nije promaklo Abotu.

— Čemu se smejetete, šerife?

— Onaj jahač... — rekao je — ne izgleda mi kao neko ko će doleteti na vaš poziv...

— Mel će se pobrinuti da on dođe — osmehnuo se Abot nadmeno — na nogama ili na leđima. Svejedno.

Dok Holidej je polako jahač uz stanične zgrade kako bi izbegao gužvu. Iza njega, kauboj Pit Garfild je nabacivao sedlo na svoju kobilu, trudeći se da ne ispusti iz vida Džordžijanca. Nešto ga je vuklo prema njemu.

— Trista mu kravljih rogova — kleo je Pit — kao da nikad nisam sedlao ovu ragu!

Za to vreme Mel Farouz je klataći se u kukovima stigao do Džordžijanca, držeći cigaru među zubima.

Pružio je svoju dugačku, koščatu ruku i dotakao Migove uzde.

— Traži te gazda — rekao je najzad rapavim glasom i pokazao glavom u nekom neodređenom pravcu.

Čovek iz Džordžije je spustio levu šaku na jabuku sedla.

— Meni nešto kažeš, čoveče? — pitao je hladnim glasom. Tako hladnim da je Farouza prošla jeza.

— Tebi! — potvrdio je ovaj. — Gazda ima da ti postavi neka pitanja u vezi napada...

— Ko je tvoj gazda? — upitao je Dok.

— Sten Abot, Gradonačelnik.

— A ko si ti?

— Njegov advokat.

— Pre mi ličiš na razbojničku uštvu nego na advokata — rekao mu je Holidej u lice.

Bila je to uvreda koju Mel Farouz nikada nije doživeo. Prebledeo je kao zid i ustuknuo.

— Šta si rekao? — upitao je muklo.

— Čuo si dobro — uzvratio je Dok, ne trepnuvši. — A sad skloni se da prođem.

Ne razmišljajući mnogo, Abotov telohranitelj je povukao uzde Holidejevom konju jednom rukom, a drugom pokušao da jahača uhvati i svuče na zemlju. Bio je to samo očajnički pokušaj bednog advokata da spere uvredu. Holidej se, pak, nije pomerao mnogo. Naglo je ispružio nogu i čizma je pogodila napasnika u grudi i odbacila ga u blato.

Nekoliko građana, koji su slučajno pratili ovu scenu, odjednom su se povukli u stranu i zanemelo. Oni su poznavali narav levorukog Abotovog „savetnika” i znali su da sve ovo neće proći bez krvi.

Farouz se našao u blatu, umazan prljavom, vlažnom i smrdljivom kaljušom po odelu i licu.

Ludački bes i slepa mržnja pot-

puno su mu otupili reflekse i razum. Još sa zenice, samo malo iskrenuvši se na bok, on je potegao svoj „smit veson“.

Izvukao ga je samo do pola.

Odozgo, sa crnog, ukrasnog meksikanskog sedla, u njega je gledala niklovana cev. Bila je to brzina koju pogledom nije uspeo da uhvati.

Pakao! procedio je u sebi, kao hipnotisan. Taj „kolt“? Gde li ga je video? Gde?

Njegov revolver kliznuo je natrag u futrolu.

Holidej je okrenuo na prstu svoj „linkoln“ i vratio ga pod ogrtač.

Sve je trajalo nepunih deset sekundi.

Mel Farouz je ostao u blatu kao pregažena kokoš, a kopita Holidejevog šarca prošla su pored njega mirnim hodom.

Bila je to prilika za revanš.

Farouz je klekao na kolena i izvukao ponovo oružje. Metak u leđa — to je bio jedini način da se osveti i uveri sebe da je sve bio jedan ružan san.

Farouz je podigao ruku i nanišao.

Odjeknula su dva pucnja!

Ispod crnog ogrtača čoveka iz Džordžije blesnula su narandžasti plamenovi i Farouzov „kolt“ je odleteo čitavih pet jardi u stranu.

Psujući, advokat je otesao ruku utrnulu od udarca olova o revolver. Bio je to pogodak pred kojim je svi-
ma zastao dah!

Stenu Abotu je, takođe, zastao dah.

Bila je to brzina sa kojom se niko nije mogao meriti. A pogoci su bili remek delo streljačke veštine: izbiti „kolt“ iz ruke, a ne povrediti napadača.

Toga se setio i šerif Santa Fea, Fil Buš.

Zurio je u priliku u crnom, koja se udajavala sa perona kao sablast. Ta niklovana cev, koju je opazio u magnovenju... Ti precizni niti... Taj konj... To je mogao biti samo on!

Dok Holidej!

Fil Buš je gledao za jahačem ko-
ga je pokrivaio suton i mrmijao nešto sebi u bradu. Sten Abot je zastao kraj njega i načuljio uši.

— Sta to mrmljaš, Fil? — upitao je mračnog lica.

Filove oci su se suzile i pojašale splet bora ispod obrva i na slepoočnicama.

— To je on! Niko drugi nego on!
— gundao je šerif, ne skrecuci pogled sa pravca u kome je išezla silueta čoveka iz Džordžije.

— Ko to „on“? Neki duh?

— Još gore — odgovorio je Buš.
— To je Dok Holidej!

— Dok Holidej? Jesi li siguran?

U Abatovom glasu se osećao prizvuk iznenađenja i skrivene radosti. To Buš nije mogao tada da shvati.

— On je — rekao je. — Sada se sećam. Bio je već jednom ranije u Santa Feu. U vreme kad je šerifovao Bart Vinen.

— Afera sa braćom Skidmor? Sećam se i ja tih priča... Ali Holideja nikada nisam video svojim očima. Samo sam ga zamišljao.

— Kako ste ga zamišljali?

— Upravo ovakvog — odgovorio je Abot zamišljeno.

Fil Buš je zavrteo glavom.

— Ne volim kad takav čovek dođe u grad. On sa sobom nosi samo nevolje i smrt. Videli ste? Farouz je hteo da ga ustrelji sa leđa i nije uspeo...

Sten Abot se namršćao i sevnuo očima.

— To što ste videli, zaboravite, šerife! Da li sam jasan?

Buš se kolebao.

— Ovde još ima svedoka

— Briga me! Vazno je da vi čujete. Parouz je moj pouzdan čovek. A sto se liče Holideja...

— Nemam razloga za napsenje — odbio je Bus energično. — To i sami dobro znate.

— To nisam ni rekao — smeškao se Abot. — To nisam rekao! — ponovio je i počeo parcem vrh svoje brade.

IV

Sven Abot je došao uveče kući loše raspoložen. Čekanje na Blezoka se nije isplatilo: pobeo je i ostavio za sobom nove leševe. To je značilo još veće nagrade za ono poznato na poternicama „Živ ili mrtav“. I novi lovci na ucene prokristariće Novim Meksikom u potrazi za njegovom glavom.

Bilo je malo čudno da bandit ima tako veliko društvo oko sebe. Po pričama svedoka, bilo ih je najmanje šestorica. A poznata je stvar da razbojnik, kakav je Prust Blezok, ne okuplja više od dva člana za sebe u bandu.

Pušeći veliku cigaru, gradonačelnik Santa Fea ušao je u svoju kuću, utonuo u razmišljanje i planove.

Na vratima se skoro sudario sa svojom ženom. Gojazna, krupna i prsata Dženifer Abot, bila je od svog supruga mlađa punih petnaest godina, ali ga je slepo volela i pokoravala mu se, u skladu sa dobrim starim tradicijama Zapada. Bila je još lepa, ni niža ni viša od gradonačelnika, ali već upropašćena sopstvenim nemarom prema sebi. Oblačila se u bolje haljine samo kad je morala. Inače je po kući išla u dugim ogrtačima, kose zategnute u veliku, prosedu pundu.

Sada je stajala na pragu, u providnoj, beloj spavaćici, vidno zamazana suzama, bleđa. Ruku je držala na grudima kao da će svakog časa da se sruši.

— Sta se, do đavola, desilo? — zagrmelo je Abot.

Njemu je bio dosta nevolja van kuće. Ovde je zeroo da se camori.

Žena je otvorena usta, ali joj je donja vilica tako umrlala da se to čulo, čimno se, po čeloj proširila.

— Sta se desilo? — ponovo je upitao Abot.

— Kerol!... — promucala je žena, stizući rukom provlačeći ugrtač svom snagom.

— Kerol? Sta je sa njom?

— Nestala je...

Stena Abotu se soba okrenula oko glave.

U usima su mu zujale te dve reči poput paklene zvonjave crkvenih zvona.

— Sta... si rekla?

— Nema je... — briznula je žena u plač. — Pobegla je...

Bio je to drugi udarac za Abota u toku samo jednog dana...

Ali on nije bio čovek koji je lako padao u očajanje.

— Ne slini! — ureknuo je i ušao pored nje unutra. — Kad je pobegla?

— Ne znam... Ušla sam u sobu, mishla sam da spava. Krevet je bio tako namešten, pokrivač... Kao da ima nekoga...

— I?

— Zvala sam je, ali nije ništa odgovorila. Tek kad sam prišla, vide-la sam da je nema... Uplašila sam se. Ona je retko napuštala sobu, a prozor je bio otvoren...

— Prozor? Zar je poludela?!

Žena je plakala još jače. Abot joj je prišao i počeo da je teši. Prebacio je ruku preko njenog ramena i stisnuo je uza se.

— Smiri se. Naći ćemo je.

— Ovo sam našla na noćnom ormariću... — rekla je kroz plač žena i pružila mu presavijenu hartiju.

Abot je žurno otvorio.

Pisalo je, očito njenim rukopisom:

„Ja odlazim da nađem Blezoka i da mu se osvetim. Ne tražite me, osveta će biti samo moja. Ubiću ga svojom rukom. Oprostite mi.”

Abotovo lice je dobilo tvrd izraz a oči su mu sevnule.

— Ona je poludela! — zaurao je. Žena se trgla i ustuknula.

— Poludela je! — ponovio je Abot stisnutih pesnica. — Kako je mogla da ode? Kako je mogla to meni da učini? Meni?

Sagao je iznenada glavu.

— I to sama... bez pratnje... bez novca... — cedio je reč po reč.

Dženifer Abot ga je dotakla rukom.

— Sten... Ponela je sa sobom nešto...

— Šta? — prenuo se ovaj, kao da dolazi iz neke velike udaljenosti.

— Nakit.

Istog trenutka njegove kao od čelika salivene šake zgrabile su uplakanu ženu i potresle je od glave do pete. Njena punda se rasula i kosa joj je pala niz pleća.

— Sta si kazala, prokletnice? Nakit?

Ona je klimnula glavom, uplašena njegovim izgledom i besom.

— Naš porodični nakit? Čistih 80.000 dolara ponela je sa sobom? Zbog čega?

Ali žena nije znala odgovor na to. Samo se uplašeno skupila u njegovim šakama, očekujući udarac. Sten Abot je olabavio ruke i ona je kliznula na pod, kraj njegovih nogu.

— Naći ću ja nju! I tako ću je išibati da će me zapamtiti za ceo život... Moja kćerka lopov? Osveta, bežanje, sve su to trice! Ubiću je!

Prekoračio je ženino telo i okrenuo se po sobi kao ranjeni lav.

— Ramos! — povikao je.

Vrata u dnu prostorije su se ot-

vorila i jedan čovek se pojavio, sa-
ginjajući glavu da ne udari o dov-
ratak.

Imao je žućkasto lice i kose oči, mali širok nos i kao gar crne, obešene brkove nad debelim ustima. Tipičan Meksikanac, duge prave kose, koja se sijala kao premazana uljem i padala mu na slepoočnice i celo. Telo mu je bilo gipko a pokreti kao u pume. Nosio je izbledelu košulju i obične pantalone, uvučene u kratke čizme.

Zvao se Ramos Kazbelo, rodom iz El Pasa, na samoj granici Meksika, gde su trošne kuće i udžerice od zemlja i ilovače zapljuskivali talasi Rio Grande.

Imao je četrnaest godina kada je pobjegao iz sirotišta u rodnom gradu. Sa šesnaest se obreo u Sokori, radeći najraznovrsnije poslove da bi se prehranio. Usput se družio sa sumnjivim tipovima, varalicama i protuvama i od njih polako pekao zanat kockara, bacača noževa i strelica. Međutim, Ramos Kazbelo nije imao sklonosti ka razbojničkom znanu pa se prebacio u Sante Fe. Tu su ga osumnjčili da je ukrado konja i hteli da ga obese. Imao je dvadeset godina kad su mu namakli omču na vrat.

Možda bi se tu i skončao život Meksikancu sa obala Rio Granda, da se nije zatekao Sten Abot. Niko mu nije umeo dati odgovor na osnovu čega, i to bez suđenja, vešaju Meksikanca. Svi su imali samo jednu primedbu: to je prijavio melez. U međuvremenu, Fil Buš je uhvatio pravog konjokradicu i Kazbelo je ponovo osetio radosti sunčanih dana. Kako ga niko nije više primao na posao, Abot ga je uzeo kod sebe da mu pazi na konje i radi sve poslove oko kuće.

Ramos Kazbelo se pokazao vrlo zahvalnim. Radio je sve od srca, a

čutao je kao riba. Nije bilo posla kojeg se ne bi prihvatio i do kraja ga obavio. Uskoro se tako odomaćio, da su ga već smatrali za svog člana. Jedino ga Mel Farouz nije trpeo, no Kazbello je izbegavao susrete sa njim i na tome se završavalo.

Sada je stajao pred gradonačelnikom, skoro u stavu mirno.

— Ramos — snizio je Abot glas — gde si ti bio kada je gospođica pobjegla?

Meksikanac je gledao Abotu pravo u oči.

— Senjor — kazao je dubokim lenjim glasom — senjorita nije ovu-
da prošla. Glavu dajem da nije.

Abot je odmahnuo rukom.

— Znam — promrsio je kroz zube — mala kučka je pobjegla kroz prozor. Zнала je da pored tebe ne može. Idi, pozovi mi Farouza, a posle otrči do šerifa, neka dođe ovamo. Naći ću ja već nju...

— Si, senjor.

— I pogledaj da li nedostaje kakav konj u koralu.

— Si, senjor.

— I požuri!

Ramos Kazeblo je iščezao iz kuće kao dim.

*

Privatna potera Stena Abota brojala je desetak momaka, koji su znali da ih čeka dobra nagrada ako pronađu nestalu gradonačelnikovu kćerku.

Sten Abot se nadao da Kerol nije daleko odmakla, čak i da joj je neko pomogao.

Fil Buš se složio da sa svojim pomoćnikom Lu Šajnesom još malc pročešlja sam grad i uveri da nije tu negde. Što se tiče Mela Farouza, on je stajao pored Abota, svestan

da je njemu određen specijalan zadatak.

I nije se prevario u tome.

Abot nikome nije poverio da Kerol nosi sa sobom dragocenosti vredne preko 80.000 dolara. To je želeo da kaže samo Ferouzu.

Levoruki revolveraš-advokat zatreptao je nekoliko puta čuvši za sumu i zviznuo otegnuto. Sedeli su u Abotovoj sobi, u foteljama dubokih naslona.

Mel Farouz je sanjario da je došao njegov trenutak.

— Šta nameravate sa mnom? — upitao je polako.

Abot je grizao svoju cigaru i proždriao pogledom svog advokata. On mu je bio poslednja šansa.

— Poći ćeš za njom — rekao je tiho. — Sam, moraš je pronaći i vratiti mi nakit.

Mel Farouz se nasmešio.

— A ako se ne vratim? — upitao je.

— Ne pričaj gluposti — umirio ga je Abot. — Još uvek mogu da te ucrtam na poternicama i da te ceo srednji zapad juri. I tebe i nakit. Bićeš krupnija riba od Blezoka.

— Ali ne za vas.

— Misliš? — nasmejao se Abot. — Osamdeset hiljada je lepa suma, ali ne isplati se biti neveran zbog toga. Naročito ne sa tvoje strane.

— Malo sam se šalio — povukao se Farouz. Ipak ga je nešto tištalo.

— Taj nakit... — rekao je. — Verujem da vredi mnogo više kad vam je do njega stalo više nego do kćerke.

— Bolje da ne zamaraš time mizak, Mel! — preteći ga je pogledao gradonačelnik. — To je porodičan nakit, sveta uspomena. Ti to razumeš.

— Možda — slegnuo je ramenima advokat.

— Još nešto: najvažnije je da

Kerol stigneš pre nego što ona pro-
nade Blezoka. U suprotnom ne da-
jem ni cent za tvoju kožu.

Ali Farouz je ostao hladan na tu
primedbu.

— Ima još nešto — rekao je, pos-
le kratkog ćutanja. — Ja ću done-
ti nakit, ali tražim za uzvrat

— Koliko? — upitao je Abot.

— Ne „koliko“, već „koga“.

— Koga?

— Vašu kćerku. Da se lepše izra-
zim: njenu ruku. Mislite da bih bio
loš zet za ovu kuću?

Sten Abot se jedva uzdržao da
se ne nasmeje, i pored situacije u
kojoj se nalazio. Ova ponuda bila je
nešto najne očekivanije što je doži-
veo za poslednjih nekoliko godina.
Njegova Kerol — i bedni revolve-
raš-advokat. To je da čovek pukne
od muke!

Abot, međutim, nije želeo sada
da ga odbije. Prvo je želeo drago-

cenosti i kćerku. Za kasnije se ni-
je brinuo

— Mel — prekoreo ga je oštro —
sad nije vreme za takve stvari, dok
Kerol srija u smrt!

— Hoću samo vašu reč! — nije
popuštao Farouz.

— Moju reč imaš — procedio je
Abot — ali je potrebna i njena!

— S njom ću lakše! — nasmejao
se mršavko i ustao.

Za to vreme jahači iz Abotove
potere pojurili su ulicom. Pod ko-
pitama konja pucala je ledena ko-
rica i hladno blato ispod nje pršta-
lo je na sve strane.

U senci jednog stuba, pritešnjena
iza napuštenih, polomljenih zaprega,
ocrtavala se silueta neke žene.

Bila je nepokretna sve dok jaha-
či nisu prošli i topot njihovih konja
zamro na kraju ulice.

Onda je žena, s maramom preba-
čenom preko glave, krenula uz zi-

ODMARAJTE SE

• Ljubavni •

UZ

• Western •

romani

Svakog utorika

Strip

romani

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

sveske

Svakog 2. u mesecu

Dok Holidej

Svakog 7. u mesecu

Svakog petka

SILUETE

TARZAN

Svakog 15. u mesecu

Šojn

Svakog 10. u mesecu

VANREDNI

LJUBAVNI ROMAN

FORUMOVA

IZDANJA!

dove kuća prema „Grand central kafeu”.

Imala je širok, tamnozeleni ogrtač, pod kojim je skrivala obe ruke. Ispod marama belasalo se samc lice. Sve ostalo je tamno poput noći.

V

Negde oko deset časova kauboj Pit Garfield je napustio „Grand central kafe” i uputio se prema gradskoj štali, gde je nameravao da prespava noć na seniku.

Dok Holidej se uputio prema svojoj sobi.

Iza njega je ostao poluprazan salun i nemi pogledi gostiju. Oblaci duvanskog dima i miris viskija upijali su se u drvene zidove, u odeću i u lica, koja su pod žućkastim svetlima lampi dobijala avetinjsku boju.

Vlasniku saluna B. Bertoldu je laknulo kada je Džordžijanac posao na gornji sprat prema sobama.

Nije više morao da strepi za staklariju i nameštaj.

Igrači bilijara su za trenutak prekinuli igru. Šon Egar je mračnim pogledom ispratio vitku Džordžijančevu figuru. Međutim, nije želeo ništa da reskira. Ako je verovati svim onim pričama, Holidej je imao oči na leđima i najmanje šest pari ruku kad je potezao „kolt”.

Holidej je pred vratima raskopčao svoj kaput i laktove približio bokovima.

Da li je to bilo neko posebno čulo ili skoro nečujan šum iz sobe — tek, je osetio da unutra ima nekoga.

Klopka?

Od čije strane? Šon Egar je ostao u sali, pomoćnik šerifa je izašao na polje. Ko bi mogao da ga čeka u zasedi?

A možda se i varao?

Možda nije bilo nikoga?

Okrenuo je bravu i lako odgurnuo vrata, sklonivši se uza zid.

Iznutra se ništa nije čulo. Njegova senka izdužena i ogromna, pala je na pod sobe.

Lagano je prišao stolu i kresnuo šibicu. Plamen je primeo pod staklo i pokrenuo fitilj na gore. Kada je svetlost preplavila delove nameštaja, čuo je da neko zatvara vrata i polako se okrenuo, držeći ruke dalje od drški revolvera.

Svemu se nadao u sobi, ali nikako jednoj ženi!

— Nemojte da vičete! — čuo je njen glas, malo isprekidan, malo drhtav.

Kockar je polako skinuo šešir i stavio ga na stolicu.

Žena je bila mlada, pre je ničila na devojkicu. Nosila je debelu, vunenu maramu preko glave i topao ogrtač. Imala je velike krupne oči i ovalna usta, iza kojih su se nazorala dva prednja, rastavljena zuba.

Ispod ogrtača je primetio da nosi nešto, neki predmet, ali nije mogao da nasluti šta. Oružje svakako nije bilo, pre neki kovčežić ili ženska torba.

Stajala je naslonjena na vrata i teškom mukom zauzdavala užurbano disanje.

— Slučajno sam ovde — rekla je, gledajući ga svojim velikim očima kao zapašena srna — jer me on gone. Pobegla sam. Morala sam da odem...

Kockar je izvadio jednu od svojih cigara i stavio je u usta.

— Od koga ste pobjegli? — upitao je

— Od kuće... Ali oni me jure. Na sve strane... Mislila sam da me ovde neće tražiti. Potera je otišla iz grada.

— Ko ste vi?

— Ja sam Kerol... Molim vas

da me ne odate. Ostaću samo malo, dok sve ne prođe, a onda odlazim...

— Kuda? Napolju je hladno. Zar ste sami?

Ona je klimnula glavom, još uvek stojeći uz vrata, kao da osluškuje nešto.

— Mora da imate jak razlog da bežite — konstatovao je Dok. — Kuda mislite da krenete?

Kerol Abot je zavrtela glavom.

— Ne znam... Ne mogu vam reći. Ali nemojte više ništa da me pitate.

On je koraknuo da malo priguši svetlo. Devojka je njegovu kretanju protumačila na svoj način i trgla se. Ispod ogrtača ispružila je ruku sa revolverom.

Holidej je zastao.

— Hteo sam da uvrnem fitilj — rekao je.

— Ne znam... Ipak ne pokušavajte da me predate. Pre bih umrla!

Holidej je posmatrao njeno drhtanje i zaključio da se mala nalazi na ivici snage.

— Obećavate li? — čuo je njen glas.

— Zar biste mi verovali ako obećam? — zapitao je

— Bih. Vi ste stranac, niste kao oni ovde. Vi ne znate ništa o tome...

Govorila je isprekidano i nepovezano. U svom strahu da je neko ne otkrije, mogla je svakoga časa da pritisne oroz, nesvesna svog postupka.

— Dajte mi revolver! — obratio joj se Džordžijanac.

Kerol Abot se još više zgrčila. Oči su joj se činilo se, razmakle i ruke su grčevito stegle dršku „kolta“.

— Ne! — skoro je viknula.

— Ako mislite da ostanete, ne želim da ta stvarčica slučajno opali — rekao je Holidej. — Osim što

može da me pogodi, pucanj će dozvati i poteru. Dajte mi revolver!

Kolebala se.

Pogledala je za časak oružje i lagano spustila cev.

Kockar je pružio dlan.

Odjednom, spolja su se čuli glasovi. Kerol Abot je vratila ruku pod ogrtač i sa očajanjem pogledala kockara.

— Budite mirni! — rekao joj je on.

Neko je u blizini otvarao susedna vrata i vikao. Čule su se psovanke, vika i bat čizama. Sve bliže i bliže.

Dok je prepoznao glas pomoćnika šerifa, Lu Šajnesa.

Kad je nadmeni zvezdonosac bezobzirno provalio u kockarevu sobu, našao se pred otvorom niklovanе cevi Holidejevog „kolta“. Zastao je, iznenađen, kao da se našao pred zvečarkom. Pored preteće cevi, u njega su gledala i ledenoplave oči čoveka iz Džordžije.

Lu Šajnes je bacio pogled u sobu, tražeći nešto.

— Ovo je moja soba — obavestio ga je hladno Dok.

Pomoćnik šerifa se nije na to obazirao.

— Da li je tu? — upitao je ravnim glasom.

— Ne znam o čemu govorite — rekao je kockar.

— Viđena je u blizini. Možda je ovde ušla. U ostalim sobama nije, mora da je kod vas. Pretrešću sobu!

— Po čijem nalogu?

Lu Šajnes je krvnički odmerio Džordžijanca.

— Po mome! — viknuo je.

— Pokažite nalog.

— Pokazao bih vam — zapenušio je ovaj — da ne držite tu pucajku uperenu u mene!

Holidej je opustio prste i drška

je kliznula naniže. „Kolt” je ostao samo na njegovom kažiprstu. Obrnuo ga je nekoliko puta i vratio u futrolu, dok je Šajnes trepnuo okom.

— Pokažite sada! — odjeknuo je Holidejev glas kao pucanj biča.

Lu Šajnes nije više bio siguran u sebe.

— Ona je ovde! — ostao je tvrdoglav. — Vi je krijete!

— Čoveče, ti ne znaš šta govoriš! — kockar je odmerio Šajnesa sa omalovažavanjem. — Ja sam došao da spavam i imam nameru to da uradim. Ne interesuje me tvoje trčanje po gradu, ni tvoja priča o skrivalicama.

— Hoću da se uverim da li govorite istinu! — bio je uporan ovaj.

— Sutra! — kratko je odgovorio kockar. — A ako sledeći put dotakneš ovu bravu, bez pitanja, pucaću kroz ključaonicu u tvoj stomak!

— To ćemo videti! — zapretio je pomoćnik šerifa.

— Videćeš, ali na onom svetlu! Ako te još nešto interesuje, onda pozovi pravog šerifa. Ta zvezda je zalutala na tvoj prsluk!

I u polutami bilo je vidljivo kako je Šajnesovo lice prekrilo samrtničko bledilo.

— Platićeš mi to, prokleti kockaru! — prosiktao je on, gušeći se u nemoćnom besu.

Holidej je zatvorio vrta za njim.

Sačekao je da proveri da li je uporni gonilac otišao. Svakog časa je mogao da se vrati sa Filom Bušom i pronađe devojkicu u njegovoj sobi. Nije znao koliko je mala prekršila zakon i zbog čega je cela gužva — ali ga, na kraju krajeva, nije ni interesovalo. On je ujutru imao nameru da krene dalje, prema Takamariju i odatle za Teksas.

Devojka se pojavila iza zavese još uvek bleđa.

— Moram da idem — prošaputala

je. Onda je zaustavila pogled na njegovom licu i nešto kao osmeh preletelo je preko uglova njenih usana. — Zнала sam da nećete da me predate...

Kockar je primetio da više ne drži oružje u ruci.

— Kako ste ušli ovamo? — upitao je. — Salun je pun...

— Pozadi! — pokazala je rukom ona. — Kroz kuhinju...

— I niko vas nije video?

— Bio je kuvar, ali njega sam morala... da udarim. Nisam jako... samo da bih prošla.

Nebesa, pomislio je Dok u sebi. Šta je nateralo ovako lepu devojkicu da beži od kuće? I kuda je krenula tako sama kroz noć?

— Ne znam zašto bežite, ni na koju stranu — obratio joj se Holidej — ali mislim da ova noć nije za putovanje. Ostanite u sobi i krenite ujutru!

Ona je zatresla glavom.

— Ne! Idem sada... Imam konja, ne brinite... Naći ću ja već njega!

— Ovuda ne možete natrag — opomenuo je Holidej. — A ni kroz kuhinju. Kuvar se sigurno već osvestio.

Ona je prišla prozoru i polako ga otvorila. Oštar, zimski vazduh zapljusnuo je spolja kao ledeni šamar.

— Visoko je! — primetio je kockar, prilazeći. — Još uvek ste rešeni da odete?

— Jesam — potvrdila je devojkica. — Hoćete li da mi pomognete da siđem?

Kockar je klimnuo glavom.

— U redu — rekao je. Držaću vas za ruke. Čim dodirnete nogama tle, sklopčajte se i prevrnite nekoliko puta. Da li me shvatate?

Ona je potvrdila. Dok je opkoravljala prozor, Džordžijanac je pri-

metio da na sebi ima jahaće pantalone i u ruci drži kovčežić od izrezbarenog drveta.

— Srećno! — pozdravio je on.

Kerol Abot je skliznula prema zemlji. Čuo se još samo tup pad a onda koraci.

Uspela je.

Na kraju grada, oronula i sašušena kao krovinjara na nekom planinskom prevoju, gradska štala sa sklepanim drvenim boksovima te noći se iznutra osvetlila slabačkom svetlošću fenjera.

Unutra se nalazio štalski momak Pet Parker. Radio je taj posao u štali petnaestak godina. Zvali su ga „momak” iako je zašao u četrdesetu i povio leđa od neprekidnog držanja vila i lopate. Bio je suv, obrijane glave, smešno baburastog nosa i vodnjikavih očiju. Retki su bili dani da se od njega nije širio zadah viskija.

Pet Parker nije imao boljeg društva od čašice. Uvek je bio usamljen. nikada se nije ženio, niko čestito nije znao ni otkuda je došao. Jednostavno su ga zvali „momak Pat” i to je ostao. Izgledalo je da je time sasvim zadovoljan.

Te noći se ušunjabo u štalu i pripalio fenjer. Kad je sa vrata pogledao na ulicu i uverio se da nikoga nema, zatvorio ih je i prišao jednom od konja. Brzo i spretno je počeo da ga sedla.

Na vranca je stavio, uz sedlo, presavijeno čebe i bisage dobro napunjene nečim. Sa leve strane obesio je o jabuku sedla četuricu sa vodom presvučenu kožom.

Taman je završio posao, kada je na vratima začuo tiho kucanje.

Izbrojao je četiri udarca.

Požurio je da ih otvori.

Unutra se prvo uvukao skut širokog, tamnozelenog ogrtača a onda i cela figura.

— Gotovo je, Pet? — upitala je Kerol Abot.

Štalski „momak” je vrteo glavom.

— Mis Kerol — prošaputao je promuklim glasom — ako za ovo sazna mister Abot, obesiće me!

— Neće saznati...

— Da li vas je neko video?

— Nije. Evo pedeset dolara koje sam ti obećala.

Na te reči Parkerove oči su zasijale.

Bio je to novac koji je mogao samo da sanja. Toliko ne bi uštedeo ni za pola godine. A to je značilo da kod Bertolda može da naručuje koliko hoće i kad hoće. Kao pravi džentlmen.

— Najbolje je da požurite — šaputao je. — Ovuda su malopre prodajali neki konjanici. Ne znam zašto toliko jure?

Kerol Abot je svoj mali kovčežić umotala u čebe i na krajevima zavezala kanapom. Zatim je sve to ponovo stavila na sedlo. Pet Parker joj je pomogao i svaki čas pogledao na vrata.

Kao da je nešto slutio.

— Nešto sam čuo napolju — promrmljao je.

Devojka je pokazivala više pristva duha.

— Ti mi otvori vrata, a ja ću izvesti konja — rekla mu je.

Međutim, vrata su se već otvarala!

I Parker i devojka su stali kao ukopani.

Na ulazu se pojavila visoka figura pomoćnika šerifa. Lu Šajnesa.

Njegova velika usta bila su iscereana u trijumfalni osmeh. Plamen svetiljke osvetljavao ga je spreda, pa je njegova senka na zidu štale bila kao crni, kišni oblak.

U ruci je držao revolver.

— Hej! — kezio se pobedonosno.
— Ptičica, iz gradonačelnikovog kaveza spremna je da odleti? Kuda po ovoj hladnoći?

Devojka je prebledela još više. Pod ogrtačem je grčevito stezala oružje.

Moraće da puca!

Niko je sada ne sme sprečiti da odjaše. Niko! Ni Lu Šajnes. ni otac. ni ceo Santa Fe!

Pet Parker je uzmakao i pogledom potražio način da šmugne napolje.

— Ti, ne mrdaj! — presekao ga je šerifov glas kao maljem. — Što-
bom ću se obračunati posle!

Kerol Abot je stajala kao kip.

Pomoćnik Fila Buša kao da je osetio da nečega ima pod devojčini-
nim ogrtačem.

Priskočio joj je i snažno zgrabio oko pasa.

— Nee! — vrisnula je devojka.

Ali, smeh Lu Šajnesa bio je odgovor na sve to.

— Pusti me! — otimala se Kerol. Vuneni šal joj je spao sa glave i otkrio dugu, valovitu kosu boje meda. Pomoćnik šerifa iz Santa Fea osetio je želju da je obori, dole. Kao što je to učinio i Prust Blezok pre nje-
ga. I možda još neko? Nije važno. Bila je noć, gluvo doba. Smetao mu je samo Pet Parker, ali on je bio suviše uplašen za svoju kožu.

— Vuci se napolje! — proderao se na njega Lu. — Videćemo kasnije da li da te za ovo obesim ili ne...

Čovek je izleteo kao iz puške. U ruci je stezao svojih pedeset dolara. srećan što mu to nije otkrio.

Snažni zvezdonosac je stegao devojku i bacio je na gomilu ustajalog sena u uglu, ispod samih drvenih lestvi koje su vodile na senik.

Kerol je pala na leđa.

Kad je pokušala da ustane, nju je poput stene pritislo telo Lu Šajnesa. U njegovim očima videla je satansku požudu. Nije mogla da se izvuče, ni ruke da upotrebi.

Lu Šajnes je strgao, ogrtač sa devojčinih ramena.

Na vratu je osećala njegov dah. a pred sobom je videla užagrole oči. Okrenula je glavu, ali on je dograbio za kosu i okrenuo joj lice prema sebi.

Imala je još toliko snage da ga pljune.

— Trista mu kravljih repova... — čulo se nečije mrmljanje.

Lu Šajnes se ukočio, širom otvorenih očiju.

Trebalo je brzo ustati, dohvatiti „kolt“ i pucati, bilo ko da je u pitanju.

Ali bilo je kasno!

Dobio je takav udarac da je odmah izgubio svest. Pao je kraj devojke, kao truovac.

Kerol Abot je otvorila oči.

Iznad sebe je ugledala džinovsku priliku Pita Garfilda. Stajao je go-loglav, plavokos, sa nekoliko strukova slame u kosi i na ramenima.

Gledali su se tako, nekoliko trenuta-
taka.

Pit Garfild je pocrveneo, najzad, kao balavac. Mislio je da nikada nije video lepše stvorenje od cure koja je ležala na truloi slami, više iznenađena nego preplašena.

Lu Šajnes se nije više micao.

On je ispružio ruku prema njoj.

Kada se podigla, bila je svesna s kakvim je divljenjem posmatra. Što je čudnije, ništa je nije pitao, ništa ga nije interesovalo. A mlatnuti pomoćnika šerifa nije bila najsna-
stvar.

Kerol je bacila pogled prema osedlanom konju.

— Ja sam Pit Garfild — predsta-

vio se iznenađa džin od kauboja. — Spavao sam gore i čuo vrisak...

— Napao me je — objasnila mu je ona — Nisam mogla da se branim...

On ju je posmatrao zaštitnički i sa razumevanjem.

— Nemojte sami da idete noću — posavetovao je kauboja.

— Ali moram sad da idem — uzdahnula je ona.

— Kuda? Napolju je noć, hladno je...

— Inak moram!

Prišla je konju i uhvatila za uzdu. Vrata su bila otvorena, svakog časa je neko iz potere, ili sam Fil Buš, mogao da ugleda svetlost i da navratiti.

— Trista mu... Oprostite! Ali... ne puštam vas samu, ne zvao se ja Pit Garfild iz Montane!

U njenim očima pojavila se panika.

— Ali, ja moram...

Garfild je klimnuo glavom nekoliko puta.

— Razumem ja, vi morate... Ali ne sami. Idem i ja sa vama...

Nije imala vremena da se oko toga pogađa, bar ne sada. Lu Šajnes je mogao da se osveti, mogao je neko sa ulice da ih vidi.

Pit Garfild je bacio sedlo na svoju kobilu.

— Idem sa vama — rekao je svečano. — Ne puštam vas samu nigde...

Kauboj je, očigledno, bio zaljubljen na prvi pogled.

Ali Kerol Abot nije za to marila. Njoj se previše žurilo da izađe iz Santa Fea, na jug.

Nešto kasnije dve siluete na konju krenule su preko promrzlih polja. Kreveti grada ucrtani u vedro hladno nebo, videli su se samo još koji časak.

Onda ih je prekrilo šumarak na bregu.

Pit Garfild je jahao u susret svojoj sudbini...

VI

Ovoga puta, na vratima svoje sobe Dok Holidej je čuo kucanje.

Sedeo je za stolom i ređao karte. San mu nije dolazio na oči i ovako je ubijao vreme. Njegov džepni sat nalazio se na stolu, pored ruku, i tiho otkucavao vreme.

Kazaljke su se poklopile u pet minuta do jedanaest.

Džordžijanac je otvorio vrata.

Pred njim je stajao Fil Buš.

— Sami ste? — bilo je njegovo prvo pitanje.

— Zar je vaš pomoćnik rekao suprotno? — upitao je Holidej umesto odgovora. Šerif je ušao u sobu, zabacivši šešir na potiljak.

— Vi ste prava nevolja. Dok! — rekao mu je. — Sve je počelo od voza u kome ste i vi bili. Blezof pobegao, onoliko ljudi pobijeno, tuča u salunu, bekstvo Abotove kćerke... a sada i taj vaš kauboj.

— Kauboj?

Fil Buš se okrenuo i podozrivo pogledao u Džordžijanca.

— Neki su čuli kad je rekao da ide da spava na seniku u štali — nastavio je šerif. — Međutim, tamo ga više nema. Otišao je, ali ne sam.

— Budite jasniji, šerife! — suvo mu se obratio kockar.

— U redu. Lu Šajnes je uhvatio u štali devojkicu, kada se spremala da pobjegne na konju. U rvanju sa njom, neko ga je snažno lupio u teme. Kada se osvestio, devojkice nije bilo, a nedostajala su i dva konja. Na seniku je još bilo toplo od tela nekog spavača. Prost zaključak, zar ne?

— Da, I?

— Vi nemate veze sa tim?

Kockar se hladno osmehnuo.

— Ne vidim mogućnost da budem na dva mesta. šerife?

— To zvuči neuverljivo, Dok. Ipak, da znate: Kerol Abot jaše u susret Blezoku. Ostavila je pismo u kome govori da ide da ga ubije, da se osveti za naneseću sramotu. Vi znate ko je Blezok?

— Čuo sam.

— Vaš prijatelj, kauboj, jaše sa njom. Oboje će poginuti ako ih neko ne spreči i vrati natrag.

— Zašto ste vi tu, šerife?

— Zar kauboj nije i vaš prijatelj?

— Ja nemam prijatelja. šerife! — metalnim glasom je odgovorio kockar.

Fil Buš je nastavio:

— Gradonačelnik je već poslao poturu za njima. Među nama rečeno, još neko ih traži: Mel Farouz. A taj će je naći, makar prevrnuo zemlju i nebo.

Holidej je pokupio karte sa stola i složio ih u špil.

— Mene ne zanimaju nevolje vaših građana, šerife! — rekao je najzad. — Ja sam ovde na prolazu. Sutra idem dalje. A što se tiče kauboja... putovali smo zajedno vozom, to je sve. A vaš gradonačelnik trebalo je bolje da čuva kćerku.

Šerif je podigao glavu, udišući vazduh.

— Mislim da vi ne upotrebljavate ovakav parfem, Dok? — rekao je. onako uzgred. — Ona je bila ovde? — snizio je potom glas.

Džordžijanac je ćutao. Fil Buš nije bio loš čuvar zakona, ali nije video razloga da mu se poverava.

— Želeo bih da spavam — izbegao je odgovor Dok. — Imate li još kakvih pitanja, šerife?

Buš je odmahnuo glavom.

— Ne, zasada — rekao je — ali ujutru možda? Upozoravam vas da za moju posetu ne zna Sten Abot. On će možda doći kasnije sa drukčijim pitanjima.

— Ne bih mu preporučio da dolazi — preteći je odgovorio Holidej.

— Ne haje on za to — slegnuo je ramenima šerif izlazeći.

— Ni ja — ispratio ga je kockarev glas.

*

Džordžijanac je pogledao u svoj džepni časovnik. Prema treperavoj svetlosti šibice razaznao je da nije ni zora. Bilo je dva časa posle ponoći.

Nije mu se spavalo.

Ma koliko da je uveravao sebe da mu je svejedno, odlazak Pita Garfilda nije mu dao mira.

Pogotovu sa devojkom koja je tako glupo krenula da sređuje svoje račune. Po svemu sudeći, kauboj se zaljubio i sad je bio spreman na sve samo da bi ostao uz Kerol Abot.

Pit Garfield je bio momčina kakvih je malo na Zapadu: široke duše, dobra srca i snažnih mišića. Tip koji je trebalo da se rodi mnogo ranije, u ono pionirsko doba kada su Zapadom vladali čast i poštenje, a zadata reč bila jedina pravda na koju se moglo mirne duše osloniti.

Ustao je i obukao kaput. Sve vreme je ležao poluobučen, prekriven samo prekrivačem preko bokova.

— Prokletstvo! — procedio je kroz zube, ljut na sopstvenu sentimentalnost.

Nešto kasnije, kroz opusteli Santa Fe pojurio je iahač na divnom indijskom ždrepcu.

Crni ogrtač vijorio je na njemu kao krilo slepog miša.

Dok Holidej nije mogao da pobegne od sudbine koja ga je nosila prema izazovu smrti.

•

Ramos Kazbelo se nečujno pojavio na vratima, kao senka.

Sten Abot je iskapio čašu sa viskijem i mrko pogledao u svog slugu.

— Ne volim kad se tako ušunjaš — zarežao je, jezika već odebljalog od pića. — Šta je bilo? Našao si ga? Meksikanac je odmahnuo glavom.

— Nisi? Zašto nisi, do vraga?

— Nije u sobi, senjor.

Abot je ustao sa svoje fotelje.

— Hoćeš da kazeš da je otišao? U ovo doba noći?

— Si senjor.

— Kako znaš da je tako? — obrecnuo se gradonačelnik.

— Topla postelja, nema konja. Sve mirno. Ima i tragova.

— Na koju stranu?

— Prema jugu.

— Hoćeš da ti izvlačim kleštima reči? Zar je samo njegov trag tamo? A njen?

— Ima više tragova, senjor. Ne znam šta biste vi voleli da čujete?

Rekao je to ućtivo, ali je Abot osetio u tim rečima malo otrova, pa je začutao. Zaista, šta bi još hteo? Potera krstari celim krajem. Fil Buš i Lu Šajnes pretresaju grad. Mel Farouz je odjahao za svoj račun. Preostalo mu je da samo ujutru telegrafiše susednim naseljima da uharose osobe sa datim opisom. Devojku će lako prepoznati, a za Holideja nije računao da će tako upasti u zamku. Mogao je njegov odlazak da znači mnogo štošta, no Sten Abot je najviše želeo da ga ima na oku.

Dakle, zakasnio je...

Više nije imao kome da se obrati. Pinkertonova agencija će odbiti dalju saradnju posle pogibije svojih detektiva u onom vozu smrti, a na zakon više nije mogao da računa za svoje potrebe.

Prust Blezok je ubio ili bio umešan u pokolj kod Koul Springsa i njegove slike su preplavile pokrajinu.

Šta je preostalo Stenu Abotu?

Samo da čeka.

Ali... on nije voleo čekanje i nezvesnost. U pitanju je bio porodični nakit i život njegove kćerke. Da li je dovoljan jedan levoruki revolveraš protiv tipa kakav je Blezok?

Ne, to nikako!

Njemu bi mogao da bude ravan samo Dok Holidej.

A Holidej mu je izmakao, pred nosom. Na jug.

Izgleda da su svi putevi vodili na tu stranu.

Ramos Kazbelo je stajao i čekao. Gradonačelnik Santa Fe posmatrao je bezizrazno Meksikančevo lice i po glavi su mu se motale razne misli.

Tada je lupio šakom po stolu.

— Ramos! — povikao je. — Hoćeš da jašeš sa mnom?

Meksikanac je samo klimnuo glavom.

— Pripremi konje, jednog rezervnog i hranu za put. Ponesi puške, dosta municije i toplu čebad. Čuo si za Blezoka?

— Jesam, senjor!

— Da li bi ga se uplašio?

— Ramos se ne plaši ničega, senjor. Samo bolesti.

— Tako sam i mislio! Neka vrug odnese Farouza, kad imam tebe pored mene. Hajde, požuri! I nikome ni reči. Ni mami Dženifer.

— Si, senjor!

Kada je nešto kasnije Fil Buš kročio u gradonačelnikovu kuću da ga obavesti da mu kćerka nije u gradu,

zatekao je samo tišinu. Kuća je bila utonula u mrak. prozori su izgledali poput praznih očnih duplji.

— Sad i on... — promrmljao je Fil Buš i vratio se.

Tako je počela potera za jednom devojkom po imenu Kerol Abot.

*

Bilo je podne zimskog dana, posljednjeg dana meseca novembra kada su u Kenjon Siti ujahala tri konjanika.

Bili su pokriveni čudnom, sivom prašinom kao i njihovi konji.

Lica su im bila zarasla u brade, leđa povijena, ali su im oči oštro posmatrale ispod veđa.

Bio je treći dan od napada na voz kod Koul Springsa.

Kenjon Siti se nalazio na jugoistoku, negde na sredini između Santa Fea i Koul Springsa, nekih četrdesetak milja od Rio Grande.

Bilo je to malo naselje, u brdima, koje je, slično Akomi na krajnjem istoku, bilo osuđeno na umiranje.

Tri jahača su već bila na domaku prvih kućeraka kada je sveštenik male crkvice divljački povukao uže i zvono odjeknulo kao udar kamena o zaleđeno staklo.

Sveštenik je ostavio uže da se klati i izleteo na stražnji ulaz, preskačući zaleđene lokvice. Obema rukama držao je skutove mantije, golglav, iskolačenih očiju i otvorenih usta, iz kojih su izbijali oblaci pare.

Trčao je prema centru, kao da je ugledao pred sobom smrt.

A smrt je zaista, već ujahala u Kenjon Siti u obliku tri konjanika išibana planinskim vetrovima i mrazom.

Sveštenik je prepoznao jednog među njima, onog najkrupnijeg. Sada je trčao do šerifa da mu to javi. Zvona

su umukla, a svešteniku se šerifova kancelarija činila dalja nego ikad.

Šerif Kenjon Sitija zvao se Duk Malori, bio je star, islužen čuvar zakona, koji je u ovom zabitom gradiću odbrojavao svoje poslednje me-
sece do penzije.

U njegova vremena on je bio brz na „koltu“ i jak u šakama a sada je šerifovao zahvaljujući starim zaslugama. Jer, u Kenjon Sitiju nije bilo velikih nevolja i retko su zalazili stranci i banditi. Jednostavno — u Kenjon Sitiju nisu imali šta da opljačkaju.

Duk Malori je otvorio vrata svoje kancelarije i opazio čoveka kako juri blatnjavom ulicom prema njemu. Zmirnuo je očima da bi bolje video i ono što je video — zbunilo ga je.

Sveštenik, bez onog svog poslovičnog dostojanstva, trčao je kao bez duše mlatarajući rukama. Ljudi koji su se zatekli okolo, posmatrali su ovaj prizor i sa podsmehom i sa zbunjenošću.

— Šerife! — dahtao je sveštenik, hvatajući iznenađenog čuvara zakona za revere kožnog kaputa. — Brzo! On dolazi! Prepoznao sam ga odmah!

— Koga to, oče?

— Njega! Jednom sam ga video u Albuquerku kada je ubio dva čoveka u banci. Svojim očima sam video. Sada jaše ovamo, sa još dvojicom. Morate ga spremno dočekati!

Sveštenik u Kenjon Sitiju nikad nije izgledao tako uzbuđen kao sada.

Duk Malori je pogledao niz ulicu, ali nije video nikog.

— Recite mi polako, oče: ko dolazi?

Sveštenik se malo povratio, uzeo vazduha i pogledao lica oko sebe, okupljena kao za misu. Onda je izrekao to proketo ime:

— Prust Blezoki

Kao da je među ljude tresnuo grom, tako su odskočili natrag.

Šerif Malori je vidno prebledelo.

— Da li ste sigurni u to, oče?

— Jesam! Kao što vas gledam. On je! Ide ovamo!

Đuk Malori je pogledao u zid svoje kancelarije, na kome su bile izlepljene dve poternice za Blezokom. Jedna od pre samo tri meseca, i jedna od juče. Nagrada za živog ili mrtvog bila je 15.000 dolara.

Sveštenik je takođe pogledao na tu stranu.

— Bolje da to iscepate, šerife! — predložio je.

Malori je osećao da mu srce kuca pod grlom, ali nije želeo da pokaže koliko se boji.

— Možemo da zaradimo ovaj novac — rekao je. — Ko hoće? Sad ima šansu...

— Nije vreme za viceve, šerife! — dobacio je neko.

Nije potrajalo ni jedan minut, a prostor oko Malorija i sveštenika bio je prazan.

— Pobegoše... — promrmliao je Malori.

— Bežite i vi! — uzviknuo je sveštenik.

— Ja moram da ostanem! — rekao je Malori i proverio magacin svog izlisanog „kolta“.

Sveštenik se odmakao natrag dva koraka.

— Šta? Vi ste poludeli, šerife! Blezok ne daje ni pet para na značku koju nosite. Bežite dok nije kasno!

Ali, Malori je znao da mora da ostane.

— Ja sam šerif — rekao je. — Istina, nisam bog zna šta, ali moja je dužnost da ga uhapsim...

— Pa, ubiće vas! — dreknuo je sveštenik, osvrćući se.

— Jednom, i to mora da dođe — filozofski je zaključio stari šerif.

Jahači su se pojavili na kraju ulice. Sveštenik je to opazio. Nije smeo više da ostane, prekrstio se i pobe-gao.

Kenjon Siti je ostao pust.

Đuk Malori je sišao sa verande na ulicu, tromim korakom.

Edi Karmodi i Džek Largo bili su nešto više pozadi, dok je Blezok iahao stalno napred. Preko iznošenog kaputa zelenkaste boje bio mu je prebačen šareni meksikanski pončo. Veliki šešir sa obodom bez oblika natukao je do samih obrva. Ispod oboda, iz senke, gledala su dva divlja oka i belasali zubi ispod kovrčave brade.

Karmodi je na rukama imao svoje žute rukavice, dok se Largo skupljao od zime u nekom širokom kaputu čiji su rukavi dosezali preko zglobova.

Malori je zastao na početku ulice, kao da premišlja.

Zastali su i jahači.

Prust Blezok se nasmejavao kratko. Ličilo je to pre na rezanje nego na smeh. O njegovom pojasu s desne strane nalazio se specijalni model pištolja — skraćene puške sa dve cevi i velikim kundakom.

Čuveni „sketergan“ iz stravičnih priča o razbojniku Blezoku, uvučen u posebno napravljenu futrolu.

Bandit je time rukovao brzo kao ostali revolverom. Ali je dejstvo bilo trostruko jače i razornije.

Družina, koja je brojala tri lupoža i ubice, sišla je sa planina zadetnutih snegom u niže predele. Gore je, u svom skrovištu, Blezok naoružao sebe i poneo dosta hrane u bisagama za slučaj da nalete na kakvu poteru. Onda je skrenuo sa puta za Santa Fe i sišao niže, ka jugu.

Karmodi i Largo su se bunili, ali je Blezok umeo da ih umiri lepim pričama.

Natizad, nisu ni smeli da mu se otvoreno suprotstave. A na kraju

krajeva, bili su u istoj kaši: bili su progonjeni i učenjeni.

Povratka nije bilo, osim kroz barutni dim, dalje, prema dalekim planinama i preko Pekosa do Oklahome.

Tog dana, tačno u podne, u Kenjon Sitiju život jednog šerifa bližio se kraju.

Đuk Malori je stao na sredinu ulice. Malo povijen, ali odlučan i rešen da pokuša.

Možda bi sve bilo drukčije da mu se neko pridružio i isturio cev puške kroz jedan od prozora okolo.

Ali, protiv Blezoka niko nije želio da reskira život.

— Blezok! — viknuo je šerif.

Njegov glas je tišinom odjeknuo šuplje i prazno. Ništa se tog promrzlog podneva u prirodi nije pomerilo. Nije ni razbojnik na koga se odnosio poziv.

Samo se cerio.

Džek Largo pozadi se malo izdigao i sedlu.

— Izgleda da imamo doček — rekao je podrugljivo.

— Izgleda — promrmljao je Karmodi. — Sve mi se čini da nas u svakom mestu dalje čekaju po jedan ili dva šerifa...

— Ovaj neće dugo čekati — rekao je Blezok veselo i poterao konja napred.

Ostali su krenuli za njim, posmatrajući okolne prozore i otvore. Međutim, ništa sumnjivo nije bilo na njima. Poneka glava bi se pojavila iza zavesa i nestajala čim bi se susrela s njihovim zverskim očima.

— Imam nalog da te uhapsim! — zaustavio je Đuk Malori razbojnika na dvadesetak jardi pred sobom.

— Mene? — začudio se ovaj. On da se kratko nasmejao. — A njih? — upitao je i pokazao na Karmodiju i Larga.

Šerif je odmahnuo glavom.

— Za njih ne znam — odgovorio

je — iako verujem da nisu ništa bolji od tebe...

— Čujete li ga? — nasmejao se Blezok snažnim glasom i zubi su mu bijesnuli ispod brkova.

Dva lupeža nisu odgovorila ništa.

— Koliko vredim pod tom slikom? — smejući se upitao je Blezok. — Pedeset? Sto hiljada dolara?

— Pročitaeš usput — dobacio mu je Malori. — Skini opasač i siđi sa konja...

Ali Blezok se samo smejao. Zabacio je glavu unatrag, pokazujući dva polukruga belih, čvrstih zuba u vilicama. Njegov smeh je prosto drmao prozorska stakla, raskrilivši se nad krovovima i pustom okolo.

Karmodiju je ovo smejanje već bilo dobro poznato. Blezok je to činio uvek kad se spremao da ubije.

Tako je bilo i ovaj put.

Njegov „sketegan” s dve cevi izleteo je iz futrole kao čarolijom. Đuk Malori bio je preneražen i brzinom i veličinom oružja uperenog u njega. Nije uspeo ni da pomakne šaku.

Pucanje je prepолоvio teio šerifa Malorija.

Pao je na lice. Pod njegovim telom naglo se razlila crvenkasta barića otapajući ledenu koru.

U tišini, koja je potom nastala, iznenada su odjeknula zvona na crkvi.

Džek Largo se mahinalno prekrstio i osetio čudnu zebnju oko srca.

— Zar ne idemo dalje? — zapitao je. — Ne sviđa mi se ovo mesto.

— Ostaćemo malo — odgovorio je Blezok. — Oдавде počinjemo. Prvo ćemo nečim da zagrejemo srce.

Pokazao je rukom prema salunu „Pekos”, sandučari od sasušanih dasaka i balvana. Sa krova se dizao tanak stub dima.

Prošli su pored Malorija kao pored crknutog psa. Nisu ga ni pogledali. Tek kad su sjahali i vezali konje za gredu ispred ulaza i zakora-

čili na trem, nekoliko ljudi je, izmislilo iz svojih zaklona.

Sa druge strane izašao je sveštenik, više ne trčeći. Sada je koračao mirno, držeći malu bibliju u rukama, pod bradom, i šapućući molitvu.

Tri bandita ušla su u „Pekos” jedan pored drugog.

Prust Blezok je nogom otvorio vrata i istog časa opalio u luster. Lancer, koji je držao svetiljku pao je kao isečen konac i staklo se rasprskalo po blatnjavom, istrulelom podu. Zatečeni gosti su pobegli za krajnje stolove ili stali uza zid. Na sredini prostorije nalazila se trbušasta, tučana peć, dobro zagrejama. Na njenoj toploti grejao je ruke plećat dugoruk čovek u crnom krznenom kaputu. Imao je dugu, prosedu kosu i preplanulo lice s duboko usađenim zelenim očima. Nije se ni osvrnuo na razbijeni luster, niti ga je interesovalo ko je to uradio. Buljio je preda se, zanet toplotom ispod šaka.

Razbojnička trojka ušla je u salun.

Krčmar je neverovatnom brzinom ređao čaše po šanku i stavljao flašu sa pićem. Radio je to malo nagnut, kao da je svakog trenutka očekivao pucajavu iznad glave.

— To se zove usluga! — nasmejao se Džek Largo i podigao čašu.

— Možda je znao ko si ti? — pećnuo ga je Karmodi.

— Ill on? — pokazao je Largo rukom na Blezoka.

— Tačno! — nasmejao se Blezok. — Ovde svi znaju ko sam! Ill možda ne svi?

Okrenuo se prema prostoriji i preleteo pogledom po licima u polutami.

— Da li neko ne zna ko sam ja?

Svi su ćutali.

Čovek iza peći je sedeo oborene glave i bio gluv na sve oko sebe.

— Možda ti ne znaš? — upitao je zelenookog, koji je u taj mah podigao glavu. Njihovi pogledi su se ukrstili. Blezokovo lice se ozarilo, a zubi blesnuli u osmeh.

— Neka me đavo nosi! — zaurao je. — Pa to je Ralf Ransom, glavom i bradom!

Largo i Karmodi su se zgledali. Prust Blezok je pošao prema čoveku, ali je na pola puta zastao kao da se nečega setio.

— Ralfe, još uvek loviš? — upitao je.

Ovaj je klimnuo glavom. Lice mu je bilo kao maska, oči kao u ptice grabljivice. Odjednom se između njih rasprostrla preteća tišina. Blezokova usta su se skupila posle osmeha a oči suzile. I čovek se podigao sa male drvene stoličice.

— Ko je sad taj? — umešao se Largo u ćutanje.

Blezok je izvio usne u kratak grč, ali nije skinuo pogled sa Ransom.

— Niste čuli za Ralfa? To je na daleko čuveni lovac na ucene. Nekad smo bili prijatelji, nekad davno. Ali vremena se menjaju, zar ne. stari momče?

— Pogađaš — potvrdio je Ransom i malo oslobodio kraj svog dugog, crnog kaputa sa belom postavom od krzna.

— Koga sad loviš? — upitao je Blezok, iako je slutio odgovor.

— Pitaš, kao da ne znaš! — odvratio je Ransom.

— Mene?

Čovek je klimnuo glavom.

Džek Largo je stao uz Blezoka.

— Zašto mu ne zapušimo usta olovom? — upitao je dovoljno glasno da ga i Ransom čuje.

— Blezok zna zašto — dobacio je lovac na ucene.

— Ralf nikad nije sam — objasnio je Blezok, ne prestajući da se smeška. Izgledalo je da priča priču o

nekom starom drugu sa kojim name-
rava da popije piće u čast ponovnog
viđenja. — Njegovi pajtaši su tu
negde, vrebaju nas.

— Gde? — namrštio se Džek i
zaokružio pogledom po salunu. —
Ovde vidim samo njuške preinrle od
straha!

Blezok je dohvatio svoju čašu i
polako ispio.

— Ralfe, koliko vredim?

— Petnaest hiljada — odvratio je
Ronsom.

— Svega? — razočarano je uzvik-
nuo Blezok. — Bilo bi bolje za te-
be da sačekaš...

— Ne čeka mi se, Imam još posla
u Sokori.

— Šteta! Za desetak dana, možda,
vredeo bih dvostruko više. Ne ispla-
ti se da pokušavaš sa 15.000 dolara.

— Ubijao sam ja i za manje —
rekao je Ronsom i odvojio se od peći.

Blezok je prestao da se smeje.

Njega Ronsom nije zabrinjavao,
već njegovi pomagači koje nije vi-
deo. A znao je da se nalaze negde u
Bližini. Trebalo je da više odugovla-
či razgovor. Samo kad bi glupavi
Largo i Karmodi to shvatili i u me-
đuvremenu otkrili odakle im još pre-
ti opasnost.

Futrola njegovog „sketergana“ bila
je pri dnu otvorena. Mogao je pu-
cati i da ga ne vadi, s boka.

Ralf Ronsom je bio siguran u se-
be.

Blezok je polako ostavio ispražnje-
nu čašu na šank.

U tom času, jedna mala slamčica
pala je sa tavanice na ploču, pored
Karmodijeve rukavice. Razbojnici se
zgleđoše.

Tavanica!

To je bilo... „Pekos“ nije imao
pokrivenu tavanicu već velike, koso
isprepletene grede i crep. Da li je to
vetar naneo trun ili je pao izazvan
nečijom kretnjom?

— Ako misliš da će samo mene
ubiti, varaš se! — nasmejac se Ble-
zok prema Karmodiju. — I vas dvo-
jica vredite bar upola toliko.

— Briga me! — brencuc se Lar-
go. — Ja nikad nisam pružio ruke
da mi vežu. Neću ni sada.

— Živ ili mrtav! — dobacio im
je Ralf Ronsom. — Izaberite način.
Što se mene tiče, ova dvojica mogu
da odiašu...

— Pa da dobiju metak u leđa? —
podrugnuo se Blezok. — Znam tvoj
stil.

— Nije ni tvoj ležiš — zacerekao
se Ronsom prvi put. — Bar deset
udovica vapi za tobom.

— Za tobom, izgleda, neće niko!
— smrknuo se Blezok i bacio brzo
pogled na Karmodija. Ovaj je nepri-
metno spustio pogled prema šanku.

Džek Largo nije bio u toku i nije
odmah shvatio o čemu se radi.

Ali Karmodi i Blezok su bili ove-
jani lugeži. Delovali su munjevito, u
isti mah.

Edi Karmodi je odskočio od šanka
i opalio četiri hica u tavanaške grede.
Unoredo sa njim, Blezok je pritisnuo
obarač „sketergana“ i zrno je izle-
telo kroz futrolu tačnu Ronsomu u
grudi.

Miris baruta čuto je zapretio oči-
ma. Ronsom je pao na peć odbiv se
od nje i ostao na podu, zgrčenih ša-
ka.

Malo zatim, još jedno telo palo je
sa velike visine pred šank. Prosto
je uzdrimalo patosne daske i podiglo
oblake prašine.

Džek Largo je iskolačio oči

— Nebesa! — promucio je. On je
imao još dosta da uči.

Blezok je tek sada izvadio svoju
skraćenu dvocevku koja se pušila.

Osetio je neko komešanje pored
izlaznih vrata. Sevnuc je narandža-
sti plamen i zrno je udarilo o šank.

odnoseći buket iverja Karmodiju u oči.

Blezok je mirno podigao „sketergan” i opalio prema vratima. Čovek sa „koltom” stigao je da ispuca samo još jedan metak, ali u pod, pred sebe. Onda je pao i sve je bilo gotovo.

— Hoće li još neko da zaradi petnaest hiljada dolara? — čuo se Blezokov glas.

Niko mu nije odgovorio.

— Onda svi napolje! — zurlao je Largo i podigao oba revolvera. Hici su zaparali zidove pored glava i pod pokraj čizama. Ljudi su u panici nagrnuli na izlaz.

— Ti ćeš ostati! — okrenuo se Largo prema krčmaru, koji je pokušao da šmugne ispod šanka prema pomoćnom izlazu u kuhinju.

— Ne pucajte... — promucalo je uplašeni čovek.

— Zavisi kakvo ćeš nam piće dati! — umirio ga je na trenutak Largo. — Ako osetim da ne valja, zakucaću te za zid!

„Pekos” je ostao prazan za tili čas. U njemu su ostala samo tri bandita i tri leša na koje niko nije obraćao pažnju.

Prust Blezok je skinuo svoj pončo i bacio ga preko stolice. Sva trojica sedela su ćutke u praznom „Pekos” salunu, s nogama na stolu.

Krčmar je poslužio piće i odmah se povukao, plašeći se da ne izazove bilo kakav šum kojim bi skrenuo pažnju na sebe.

Minuti su prolazili u ćutanju.

Najzad je Džek Largo ustao sa stolice.

— Prokleta iazbina! — uzviknuo je. — Zašto smo uopšte dolazili ovamo? Ovde nema ničega!

— Biće! — kratko je dobacio Blezok.

— To ponavljaš stalno — nije se smirivao Largo — ali meni je do-

sta obećanja. I dosta mi je ovih selendri. Zaželeo sam se pravog saluna i devojaka...

— Za te stvari potreban ti je i novac — rekao je Blezok.

— Pa, zar ga nemaš ti? — nasmejao se nervozno mladić. — Pedeset hiljada! Gde su? Koga treba da ubijemo pa da ga imamo?

Blezok je okrenuo cev „sketergana” prema Largu.

— Budi strpljiv, balavče! — rekao je mračnog lica. — Ovde ja zapovedam! A ako ne znaš šta da radiš sa sobom, idi i pretresi ove lovce ucena, možda imaju kod sebe nešto interesantno!

— I hoću! — pljunuo je Largo na pod i krenuo.

Pretresao je jednog po jednog. Kod Ralfa Ronsoma se duže zadržao.

— Hej, pa ovaj ima para! — dreknuo je.

— Sigurno je naplatio neki! — nasmejao se Blezok.

— Koliko je? — upitao je Karmodi.

— Dve hiljade — izbrojao je Largo.

— Tvoje je! — rekao je Blezok.

Mladić se ukočio ne verujući svojim ušima.

— Moje? Kako moje?

— Pa ti si našao — slegnuo je ramenima Blezok.

— Valjda delimo sve — usprotivio se Karmodi. Nije osetio da Blezok želi malo da ih zavadi i da time pridobije za sebe jednog više nego onog drugog.

— Delićemo nešto krupnije — rekao je vođa razbojnika. — Ovo je sitna para.

— Ipak...

— Zašto ih ti nisi pretresao? — upitao je Blezok cereći se. — Onda bi dve hiljade bile tvoje.

— Da, zašto ti nisi? — rekao je i Džek Largo.

Karmodi 'se namrštio i ućutao. Možda je pomalo počeo da shvata šta Blezok želi. A Džek Largo je to dokazao odmah: nije seo na stolicu do Karmodija već bliže džinovskom razbojniku.

Prust Blezok se smejao od srca. Njega je sve zabavljalo, čak i ubijanje.

Otac ga je oterao od kuće kada je imao samo četrnaest godina, jer je nožem napao železničkog čuvara kada je prenosio novac iz pošte u vagon. Dečak je izmakao poteri i zatražio sklonište kod nekog kovača u Pokatelju, država Ajdaho. Ne znajući o čemu se radi, ovaj je dečaku dao večeru i poslao ga u krevet. Kada je potera došla i počela da se raspituje, stari kovač je bez azmišljanja pokazao begunca...

Prust Blezok je pobeo kroz prozor i uvek nestao iz Ajdahoa. Tako je seo da obeležava svoj put razbojništva, ubistvima, pljačkama, sejući strah gde god se pojavljivao. Hvatali su ga dva puta i oba puta je bežao dok su ga sprovodili. Treći put je slučajnošću oslobođen.

Više od dvadeset godina prokrstarilo je Prust Blezok po Srednjem zapadu, okupljao i rasturao družine, plivao u zlatu, ali nikad nije trošio toliko koliko bi mogao da je hteo. Oni koji su ga poznavali nešto bolje, govorkali su da ga negde krije. Oni koji su ga mrzeli, rado bi ga videla u mrtvačkom sanduku makar i od samog zlata.

Zakon je stalno bio za petama drskom ubici, no uvek mu je za dlaku izmicao.

Tako je Blezok ušao u crnu hroniku Sjedinjenih Država.

U svom razbojničkom životu Blezok se družio sa mnogim ozloglašanim lupežima. On je svakako bio od

najgore vrste, ali je posedovao ono što se zvalo „lopovska čast”: nikad nije izdao partnera ako se nalazio u opasnosti. Sam se vadio, sam je trpeo. A isto je očekivao od drugih. Oni retki, koji su zakonu otkrivali njegovo poslednje boravište, nalaženi su nekoliko dana kasnije ubijeni ili obešeni o najbliže drvo.

Njegov život je bio život planinskog lava, kome su potere bile stalno za vratom.

U svom bežanju on je pred sobom sejao pokolj. Nije imao milosti, nije tražio milosti. Kasnije, kad je umirao, on se smrti smejao u lice...

U salunu „Pekos” tri razbojnika, su ispijala viski i čekala.

Podne je prošlo.

Jedan zalutali posetilac pokušao je da uđe u salun, ali je dobio hitac pod čizme i pobegao je glavom bez obzira.

Kenjon Siti je bio miran sve dok su oni sedeli u salunu.

Ali ako izađu...

VII

Pit Garfild je u uvali naložio malu vatru i pokušao da skuva kafu za devojkicu i sebe.

Treći dan su jahali na jug, a Kerol Abot nije mogla da se otarasi upornog pratioca.

Ponekad je uhvatila sebe da ga posmatra. Momak je bio prostosrdčan, naivan, simpatičan, ali to je bilo sve.

Retko su razgovarali. Imala je prilike, možda, da ga se otarasi pri spavanju. Uzimala je oružje u ruke, nišaniła i razmišljala. A Pit Garfild je spavao blaženim snom, ništa ne sluteći.

Ne, to nije mogla.

Uostalom, do Kenjon Sitija joj je i bio potreban. Znala je da će otac poslati svoje ljude za njom, a zaštita

velikog kauboja mogla bi da dođe u tom slučaju do izražaja.

Međutim, što su se više približavali Kemp Goldu, ona je tražila načina da tamo ode sama.

Vatra se raspamsala i Pit je do-
dao još granja u plamen.

Ništa nije pitao. Samo je zurio u nju i smešio se svojim glupavo zaljubljenim pogledom.

On ništa nije znao o njoj, mislila je. Da je znao, možda bi sve bilo drukčije. Nije se čak raspitivao ni šta to nosi uza se u kovčežicu. Jednostavno ju je pratio i bio pri ruci.

Kerol Abot se skupila, ogrnula ćebadima.

Garfield se nešto muvao oko konja. Videla je samo njegovu senku kako promiče kroz stabla drveća.

Voda u limenom lončiću počela da vri. Misao na toplu kafu malo joj je povratila raspoloženje, pa joj ni Garfieldovo prisustvo više nije smetalo kao do sada. Iako je izgledao trapav, kauboj je vešto jahao, kuvao kafu i spremao telo i umeo je da je ostavi na miru da razmišlja. Jednom rečju — kauboj iz Montane nije izgledao kao čudovište iz prvih dana poznanstva. Pogotovo što nijednom nije pokušao da joj se približi, iako su spavali blizu jedno do drugog: ona u svojim mislima, a on sa „kol-
tom” pod glavom.

Osetila je šu miza sebe i podigla glavu.

Nešto se tu nije slagalo, pomislila je u magnovenju. Pitova silueta još se ocrtavala među drvećem, a neko je iza nje koraknuo...

Ko?

Sa užasom je raširila oči.

Potera?

Odjednom je na ustima osetila hladnu, koščatu šaku, koja joj je ugušila krik. Zatim ju je neko snažno povukao natrag i stisnuo uza se da je jedva disala.

Videla je drugu ruku sa revolverom kako se podiže. Cev je izgledala kao premazana ousjajem vatre i ciljala je tačno prema kauboju. Nije mogla da ga opomene, ni glasom ni pokretom. Gubila je dah.

Prst nepoznatog na oparaču polako se grčio pred pucanj.

Kerol Abot je poslednjom snagom ispružila nogu i čizmicom udarila u plamen. Buknule su varnice i osvetlile za trenutak prostor oko njih, da je i Garfield to zapazio.

— Hej! — čuo se njegov glas ne-
daleko.

Nepoznati je pritisnuo oroz i „kolt” je zagrmio kao lavlja rika u noći.

Tri puta.

Kaubojeva silueta je nestala, bešumno. Čulo se samo rzanje konja. Stisak na njenim ustima je popustio. Nepoznati se izmakao i ostavio je dole slobodnu. Podigla je glavu i ugledala Mela Farouza kako se satanski smeška.

— Ti? — prošaputala je sa mržnjom.

— Da, ja! — rekao je on samouvereno. — Zar mi se nisi nadala?

Ona se odmakla korak dalje, držeći kovčežić u ruci.

Farouz je to primetio i nasmejao se kratko.

— Otac me poslao po to — rekao je, pokazujući prstom u pravougaonu kutiju od rezbarenog drveta. — A što se tiče tebe... dao je reč da ću mu postati zet.

Devojka je napravila gadljiv izraz na licu.

— On to nikada ne bi rekao! — uzviknula je.

— Zašto ne? Zar ti nisi lopov? I kakvu to osvetu spremaš, kad si ponela sa sobom 30.000 dolara u naktu?

— Pročitao ti je pismo?

— On nema tajni preda mnom —

pohvalio se advokat, zagledajući nokte.

Kerol Abot je prebirala misli, tražeći izlaz iz neugodne situacije. Mel Farouz je bio stotruko veća smetnja od kauboja.

Pogledala je prema drveću.

— Šta si uradio sa njim? — upitala je, nadajući se da nije najgore.

— S kaubojem? Ubio sam ga, šta drugo?

— Podlače! On nema veze sa mnom...

— Nema? — rugao se Farouz. — A otkud da jašete zajedno od Santa Fea naovamo? Slučajno?

— On nije mrtav!

— To se nemoj nadati! — nasmejao se levoruki advokat, ali ne tako sigurno kao u početku. Ustao je i pogledao u pravcu konja kraj kojih se malopre nalazio Pit Garfield. — Uostalom, najbolje je da proverim. Ne pokušavaj da bežiš, ima mnogo zmija oko...

Odgegaio se tamo, na svojim dušim, mršavim nogama, držeći u ruci zapet revolver.

Kerol Abot se pokolebala da li da pobegne ili ne. Pred njom se nalazila noć, a ona je bila bez konja. Jedina nada je ostala u „koltu“ za koji Farouz nije ni sanjao da ga ima.

Zato je ostala da ga sačeka.

Mel Farouz je, u šumarku, počeo da psuje. Jasno mu je čula glas.

— Prokleti pas! — siktalo je. — Gde li je samo otpuzao. Znam da sam ga pogodio! Siguran sam!

Kerol je odahnula.

Kauboj, znači, nije mrtav. Ili se negde ranjen sklonio, ili je možda i pobegao. Ipak, nije zaslužio takvu smrt.

Stezala je oružje u ruci, pod čebetom i čekala.

Advokat gradonačelnika iz Santa Fea žurno se vratio vukući konje za sobom. Odjednom mu se žurilo.

Prišao je vatri sa namerom da je ugasi nogom, ali mu je pogled skliznuo na devojkicu i u očima mu je blesnulo iznenađenje.

— Gle! — samo je rekao.

Kerol je podigla ruku sa oružjem.

— Ja ne idem natrag! — rekla je odlučnim glasom. — Ja se ne vraćam! Čuješ li?

Mel Farouz se brzo povratio i opet se smejućijio.

— Nećeš valjda pucati u mene? — upitao je sladunjavim glasom. — Ne leži to tebi... Hajde. Bekstvo od kuće je jedno a ubistvo nešto sasvim drugo.

Devojčina ruka je zatreperila a oči zasuzile. Mel Farouz je tačno znao šta govori. Nije ga mogla ubiti tako hladnokrvno. Ni po koju cenu.

— Ne približuj se...

— Daj mi tu stvarčicu — pružio je Farouz ruku. — Za tebe je nešto lepše nego revolver. Recimo: taj nakit? Zar ne misliš da bismo ga mogli poneti zajedno?

— Šta...?

— Recimo, da ga ne vraćamo ocu? Da bude naš? Imam neka poznanstva u Sent Luisu, to bi bio grad za nas dvoje. A?

Devojka je uzmicala, ali ruku nije spuštala. Farouz se zabrinuo da se ona ne spotakne i „kolt“ slučajno opali u njega. Zato je zastao i namrštitio se.

— Nemam vremena da te ubeđujem — mračno je rekao. — Ove više nismo sigurni! Abot je rekao da te dovedem i ja ću to uraditi. Dao je svoju reč!

— Ja ne idem! — nije se predavala devojkica. — Pucaću...

Mel Farouz je ponovo zastao.

Između njega i Kerol isprečila se vatra, koja je dogorevala i ustupala mesto pomrčini. Njihove dve senke sablasno su se povijale pri umirućim plamićima.

Vatra je skoro dodirivala Farouze čizme.

Preko nje je posmatrao devojčino užareno lice i podmuklo se smeškao.

— Ne prilazi! — opominjala ga je Kerol.

Mel Farouz je za kratko spustio pogled i vrhom čizme napipao žar. Zatim je munjevito podigao nogu i ostaci vatre, ugljenisanog drveta i zapaljenih grančica polećeli su prema devojčinom licu.

Ona je mahinalno podigla obe ruke da se zaštiti...

Farouz se našao u dva skoka pred njom i stegao joj zglobove.

— Sad miruj, ptice! — došapnuo joj je na uvo, stežući je na grudi. — Miruj, ili ću zaboraviti da budem nežan! Ja nisam Blezok!

— I nisi! — vrisnula je Kerol, otimajući se. Iz ruke joj je spao kovčez i otkotrljao se po zemlji.

— Sreća te napušta — cerio se advokat — pa čak i nakit...

Odjednom je nešto zviznulo kroz vazduh!

Mel Farouz nije mogao da dokuči šta je, sve dok se na njega nije spustio krug konopca.

Laso, sevnulo mu je kroz glavu.

Gurnuo je devojku od sebe i pokušao da se izmakne, ali uzalud. Konopac se obmotao oko mišica i divlje ga stegao.

Mel Farouz se istog časa oznojio od straha.

Napravio je pokret šakama, ne bi li se domogao oružja, no laso se još više useklo u meso, tako da je zaurao iz sveg glasa.

Onda je osetio snažan trzaj i pao je na zemlju, na kolena, glave umočene u busenje i vlažnu travu.

— Pit! — prvi put je izgovorila Kerol kaubojevo ime s radošću.

Džinovska Garfildova figura izronila je iz mraka, namotavajući laso na levu ruku. Njegovo blede

lice smešilo se punim obrazima. Ličio je na nekog radnika sa ranca, kome je uspeo da uhvati odbeglo june i savlada ga običnim konopcem.

— Mislila sam... da ste ranjeni — rekla je devojka, kupeći sa zemlje oružje i nakit. — Zar niste?

Garfild je odmahnuo glavom.

— Samo me očešalo — rekao je pokazujući malu, crvenkastu mrlju na laktu. — Smugnuo sam jer nisam znao da li ih ima više. Kad ono — samo jedan neuhranjeni telac...

Kerol Abot se nasmejala i protiv svoje volje.

— Prvi put vas vidim da se smeškate — rekao je on.

Devojka se uozbiljila.

Savladajući sva ostala osećanja, vratila se na svoje mesto pred već ugašene vatre.

— Brzo će opet planuti — javio se Garfild.

— A šta ćemo s njim? — upitala je devojka, pokazujući na Farouza koji se uvijao na zemlji. Laso mu je prosto seklo mišice.

— Obesićemo ga o drvo — odgovorio je kauboj.

Farouz je prestao da se grči.

— Šta? — zaurao je. — Nemate pravo da me obesite!...

— Samo da nađem dobro drvo rekao je kauboj, gledajući okolo u granje. Nije bio dirnut Farouzovim drečanjem.

— Prokleti govedaru! — urlao je Farouz. — Platićeš mi to jednog dana! Napraviću od tebe šnicle!

— Jednog dana... — ponavljao je Garfild za njim. — Kojeg dana, kad sutrašnji dan nećeš dočekati?

Advokat je umukao. Hladan znoj ga je oblivao, čak preko leda. Sedeo je na zemlji i osećao kako mu vlagu prodire u svaku kost.

Garfild je prišao i omotao laso još nekoliko puta oko njega, a onda ga privezao uz drvo.

— Obesicu te ujutro — rekao je. Mel Farouz ga je pogledao zastaklenim čelima. Disao je isprekidanom.

— Ona je puna para, kauboj — progovorio je brzo. — Sve dobar! Na nijade! Odvezi me, pa cemo podeti to što ima! Vazi?

— Otkud takvoj devojci pare? — progundao je Garfild, s nevericom. — Nisam video!

— U kovčezicu su! — uzurbao je Farouz. — Ukrala ga je od oca, pre tri dana. Nisi to znao? Ja kad ti kažem. Ukrala ga je!

— Ukrala? — olegao je kauboj, namrštivši se. — Stvarno?

— Kunem se! — uzviknuo je Farouz.

Garfild se odmakao, a onda raspalio advokata po ustima. Ovaj je zajaukao, a iz raspukle usne linija je krv.

— To si sad rekao i više nikad! — posavetovao ga je Pit i udaljio se.

Kerol je pratila njegov hod, otvorenih očiju.

— Sta se desilo? — upitala je. — Zašto ste ga udarili?

— Ima pogan jezik — odgovorio je Garfild i ispružio se pored yatre. — Hoćete još kafe?

— Ne — uzvratila je devojka zamišljeno.

U zoru, Kerol Abot i Pit Garfild su odjahali dalje.

Na ivici šumarka o najdebljoj grani jednog drveta visio je Mel Farouz, upetljan kao kobasica. Lako mu je bilo namotano na ruke i tako okačen koprcalo se nogama i glavom na sve strane, izbacujući najgore kletve koje su mu padale na um.

VIII

Za rasklimatanom zapregom, koju su vukla dva olinjara kijuseja, isio je desetak ljudi. Na kojima se skiepan od dasaka razlicitih duzina, nalazio drveni mrtvački sanduk skiepan od dasaka razlicitih duzina.

Bilo je rano jutro, mraz se nvaltao za nozarve iako je na nebu, još uvek nisko, kroz ogolelo granje putovalo pozlaćeno klupce koje je bilo sunce.

Povorka je išla laganim korakom.

Džordžijanac je zaustavio Miga i skinuo šesir.

Starac, koji je koraćao ispred zaprege, noseći veliki drveni krst sa upisanim imenom „Barnej Bigs“ zaustavio se i podigao pogled. Iza njega je zastala zaprega, a onda i povorka. Nešto dalje, pocrneli krovovi i tmurni zidovi kuća ležali su u blatu kao jato usnulih gavranova.

Nebo nad njima bilo je olovno-sivo.

— Ostajete ili odlazite dalje? — upitao je starac tihiim, šupljim glasom. Ostali su ćutali i slušali.

Holidej je stavio šesir ponovo na glavu. Lice mu je bilo kao od kamena isklesano, bez trzaja. Krst je u rukama starca zadrhtao, kad je stranac progovorio metalnim glasom:

— Samo bih se ogrejao ako ima gde.

Covek sa krstom pokazao je glavom na ime koje je bilo upisano.

— Mogli ste kod njega — rekao je. — Bio je dobar čovek, mrtan...

— Šta se desilo?

— Hteo je da naplati piće, a on ga je ubio. Tako... nizašta. Razneo mu stomak ovalo. Kao topom...

— Ko?

— On, Blezok. I on je samo svratio. Nije se zadržao više od deset minuta. Posle su došli još neki, sad

i vi. Šta tražite u Lorntaunu? Ovo je najbednije naselje odavde do Albukerka...

Holidej je pogledao preko glava ljudi u pravcu kuća.

— Kuda je otišao Blezok? — upitao je.

Starac je umorno uzdahnio.

— Kuda? Prema Kenjon Sitiju, gde drugde? Sva trojica su... gadovi. Ali on je najgori. A ko ste vi? Iz njihovog društva?

— Šta vi mislite? — nagnuo se kockar u sedlu.

Starac ga je posmatrao neko vreme, a onda stavio krst na rame.

— Niste... Inače biste mi iscupali jezik za ove poslednje reči.

I povorka je krenula.

Nešto kasnije Džordžijanac je privezao Miga pred krčmom „Barnej Bigs Salun”.

Bila je to bedna krovinjara, supljih zidova kroz čije su se pukotine uvlačili hladnoća i vetar. Stakla na prozorima zamenile su stare novine i krpe pa je zbog toga unutra bilo više mračno nego svetlo.

Za šankom su stajala dva čoveka i pila neko piće iz velikih zemijanih vrčeva. Na sredini prostorije nalazila se peć, okolo grubo istesani stolovi i klupice umesto stolica.

U samom uglu sedelo je neko društvo i igralo karte.

Vazduh je mirisao na vlagu, jeftin duvan i viski. Čutanje i podzrivno dočekali su visokog stranca u crnom odelu i crnom ogrtaču sa krznenom postavom.

Džordžijanac se zaustavio kraj šanka i pogledao police sa pićem.

Jedan od dvojice gostiju za barom malo se odvojio i rekao:

— Gazda je otišao na put... Mi se sami služimo.

Njegov drug se kratko nasmejavao.

Obojica su bili neobrijani tipovi, u pohabanim odelima i zamašćenim

šeširima, grubih lica i podmuklih očiju. Holidej je ocenio da nisu iz Lorntauna. Obojica su nosila „koltove” na desnom kuku, a stariji, sa zečjom šapom na vrhu šešira, držao je u levoj ruci pušku.

Pošto nije našao brendi, kockar je morao da se zadovolji lošim viskijem. No, i to je bilo bolje nego ništa.

— I ti tražiš Blezoka? — upitao je onaj s puškom.

Kockar je kresnuo palidrvce i zapalio cigaru.

— Možda ne voli da razgovara — rekao je onaj drugi. Imao je rošavo lice i guste obrve.

— Misliš da je suviše otmen za nas? — primetio je njegov drug, cereći se. — Ili se varamo?

Holidej je zubima izvadio zapušač s flaše i prineo grlicu malu čašicu.

— Jesi li od naše sorte ili nisi? — upitao je nervozno čovek s puškom.

— A od koje ste vi sorte? — upitao je Džordžijanac, ispravljajući se.

— Blezok je juče vredeo petnaest hiljada — nastavio je ovaj. — Dobili smo obaveštenje da su dodali još deset. Za ubistvo u Koul Spring-su! Znači li to nešto za tebe?

— Ništa zasad — odgovorio je Holidej suvo.

— Ti ga ne loviš?

— Zašto bih?

Čovek je odložio pušku na bar i naslonio se laktom o ploču.

— Učinilo mi se — rekao je. — Mi smo možda zakasnili. Ralf Ransom i njegovi momci su već u Kenjon Sitiju. Mi ćemo kasnije, za svaki slučaj, ako ih je Blezok nadmudrio. A kakav je on, ne bi me čudilo.

Holidej nije ništa rekao.

Lovac je nastavio.

— Blezoka je teško uhvatiti. Mi ćemo probati nešto drugo, zar ne, Jensi? — okrenuo se prema Rošavom. — Protiv njegovog „sketiranja“ ne može se „nabaviti“, a?

Pritom se nasmejavao podmuklim smenom, uživajući unapred u svom planu. Njegov partner je bio sasvim ozbiljan, a nije skidao oka sa kockara.

— Možda je savezni šerif? — gurnuo je lakom druga.

— A? Ko to?

— Ovaj kicoš... Slušao sam o takvima. Umeju da se preruše u samog đavola, samo da se dokopaju žrtve.

— I novca? — dodao je njegov prijatelj.

— I toga, onako uzgred. A ja baš ne volim takve, makar da su mi puni džepovi limenih značaka.

Covek s puškom je pogladio zečju šapu na sesiru i coknuo jezikom.

— Pogledaj mu „kolt“? Sija se kao dečja igračka. Šta misliš, ume li da ga izvadi dok izbroji do pet?

Rošavi je zavrteo glavom, sumnjičavo.

— Ne znam... Kladio bih se, možda, do četiri. A ti?

— Ja sam za pet. Ne odustajem. Koliko ulažeš?

— Po deset dolara.

— Tvojih deset na mojih dvadeset...

Holidej je sve vreme gledao u piće, oborene glave. Senka šešira skrivala mu je gornju polovinu lica. Cigara u ustima odjednom mu je postala bljutava. Ako bi Pit Garfield naleteo na Blezoka, onda bi se to še pisalo i njemu i devojci. To je bilo jasno. Ali nije mu bilo jasno nešto drugo: u čemu je tajna njegove tvrdoglave upornosti da podmeće glavu pod revolversku vatru, zbog čega mu je stalo da kauboj iz Montane sačuva kožu?

Zašto je izazivao smrt kao da joj se ruga?

Zasto su ga se tuđe sudbine više ticale nego njegova sopstvena? Na ta pitanja ni sam nije mogao da nađe odgovor.

Jednostavno je išao, s pečatom legende na sebi...

Osetio se umornim i nije ni slušao o čemu se ona dvojica preko puta dogovaraju.

Ovo mesto je ličilo na groblje, pa je poželeo da što pre izjase na vazduh.

— Čekajte! — zaustavio je rošavi Džordžijanac, kada se ovaj spremao da izađe. — Mi smo se već opkladili...

Holidej je nabrao obrve.

— Šta hoćeš, čoveče? — upitao ga je resko.

Pogled ledenoplavih očiju sasekao je lovca na ucene poput noža. Ovaj je odjednom zaboravio šta je hteo da kaže i samo je tupo blenuo u kockara. Bilo je u tom pogledu nečeg što ga je hipnotisalo. Da je znao kakve ga oči čekaju ispod oboda šešira, nikada se ne bi kladio...

Njegov drug je dobacio sa strane:

— Kladili smo se da ne možete izvući oružje dok izbrojimo do pet. On tvrdi do četiri, a ja do pet. Sta vi mislite?

Rošavi je i dalje zurio u Holidejevo lice kao obuzet.

Džordžijanac se polako okrenuo, a da ga rošavi nije pozvao ni šapatom. Samo je stajao i gledao.

Njegov kompanjon je otvorio usta od čuda.

— Šta je s tobom? — viknuo je. — Zašto si ga pustio?

Rošavi je otresao glayom kao pokisli pas.

— Uh... Nisi mu video oči?

— Nisam, pa šta? Zar ubijaju?

Ovaj je klimnuo glavom, zamišljeno.

— Tako nekako — rekao je. — Mislio sam da ću pasti...

*

Umotan u debelo ćebe preko svog kaputa, Sten Abot je proklinjao čas kad je doneo odluku da krene za kćerkom i ukradenim nakitom. Međutim, nije želeo da pokaze svoju kolebljivost pred Ramosom, ali je zato za svaku sitnicu gundao i psovao.

Sto je vreme više prolazilo, sve je bio manje siguran u to da će stići Kerol pre nego što ona nađe Blezoka.

Istina, Ramos Kazbelo je poput psa tragača pronalazio tragove, išli su prema jugu, ali ga je crna slutnja obuzimala sve više.

U naseljima gde su se raspitivali, dobijali su čudna obaveštenja: po njima, ispadalo je da je na jug krenula čitava legija najraznovrsnijih tipova!

Prolazili su i kauboj, i devojka, i Mel Farouz, čak se i Holidej naslućivao, ali pored njih bilo je bar tace nekih probisveta u poteri za Blezokom.

Tako su se tragovi mešali i postajali sve zagonetniji.

Abotu se sve manje dopadala misao da se sretne sa Blezokom, oči u oči. Iako je goreo od želje da ga ubije, priče o njegovoj svireposti i hladnokrvnim ubistvima potiskivale su u drugi plan njegovu slepu mržnju za sramotu koju mu je nanio preko Kerol.

Morao je bar naći Faruza. On i Kazbelo biće mu dovoljna zaštita na putu do kćerke.

Malo kasnije, na jednom proplanaku, Ramos Kazbelo je zategao uzde konju i pokazao rukom napred.

— Šta je? — prenuo se Abot i ručka mu je kliznula prema puci o sedlu.

— Tamo — pokazao je Meksikanac, prema šumarku — obešen ovek.

— Obešen? Ima li još nekoga?

Ramos je zavrteo glavom.

— Čudno je — rekao je, — što njih nema...

— Nema koga?

— Lešinara... Možda je čovek živ?

— Obešen a živ? — progundao je Abot. — To bih voleo da vidim! A da nije neka kloпка?

— Ptice lete nisko — rekao je Kazbelo. — Sam je.

— Do đavola i ptice — promrm-ljao je gradonačelnik. — Toga se nikad ne bih setio...

Licem Meksikanca preletele je senka osmeha.

Poterali su konje prema velikom drvetu.

Sto su se više približavali, to se Abotovo lice više pretvaralo u izraz začuđenosti i besa. Poznavao je to mršavo telo, plavu košulju, taj zeleni prsluk... Zar je moguće?

— Farouz! — izustio je i opsovao. — Obesili su ga kao vreću kostiju!

Prskajući od gneva, Sten Abot je izvukao pušku iz korica, kratko nanišanio i opalio.

Konopac je pukao po sredini i advokatovo telo je tresnulo o bedinu. Po drugi put toga dana, njegovo lice je zaronilo u blato ostavljajući ispod brade dubok trag.

Ramos Kazbelo je sjahao i izvukao nož iz kožne futrole na opasku.

— Osvesti ga! — naredio je Abot.

Kazbelo je pošao po četuricu sa vodom.

— Kuda ćeš? Nisam ti rekao da ga pojiš!

Meksikanac je slegnuo ramenima, vratio se, okrenuo advokata prema sebi i razvukao mu dva opaka šamara.

Mel Farouz je brzo otvorio oči.

Buljio je u Abota kao u utvaru.

— Ja... mister Abot... otkud vi... — mucao je, ustiju punih bijela i vode. Bio je sav umazan, od glave do pete.

— A otkud ti na drvetu? — zarežao je Abot na njega. — Da nisi tražio nakit po grancicama?

— Kerol je... sa onim kaubojem. Prevarili su me...

— Zaveži! — obrecnuo se Abot. — Gde ti je konj?

— Odveli su ga...

— Stvarno? Onda, stigni nas kad ga pronađeš — dovršio je Abot i mamuzama dotakao sapi životinje pod sobom.

Mel Farouz je bledog lica grizao svoje inače beskrvne usne.

Ostavite mi makar oružje — zamolio je šupljim glasom.

Abot se okrenuo.

Njegov advokat je stajao u polju, sličan strašilu za ptice. Međutim, u očima mu se videla želja da se sve ti i ubija. Abot je to osetio i nije hteo da propusti priliku.

Izvadio je svoj „kolt“ i bacio Farouzu pred noge.

— Evo ti! — doviknuo je. — Ako se ne opravdaš za kratko vreme, ne vraćaj se. Otpušten si!

Farouz se čuteći sagnuo za oružje.

Dva jahača su se već gubila u izmaglici.

*

Nakrivljena, kišom oglodana tabla sa natpisom „Kenjon Siti“ stajala je pod velikim razgranatim drvetom. Dole, samo nekoliko milja

dalje ležalo je naselje, pusto i beživotno. Nad njim su se, sa brda, nadnosili oblaci puni snega i zima je u tom kraju već spremala svoju belu, hladnu čebad za ledine.

Kerol Abot je zaustavila konja. Pit Garfild takode.

Ovde je morala da se odluči. Dalje nije mogla.

— Umorna sam! — rekla je.

Kauboj je sjahao prvi i pomogao devojci da siđe.

— Gradić je blizu — rekao je. — Možemo tamo da se bolje ogrejemo? — predložio je zatim.

— Hoću ovde! — rekla je devojka nervozno. Garfild je pomirijivo slegao ramenima.

Skinuo je čebad sa sedla i rasprostro na zemlju gde je najviše bilo trave. Dok je klečao i zatezao ivice, Kerol Abot mu je nečujno zašla za leđa.

Ruka sa „koltom“ visoko se izdigla iznad Garfildove lobanje.

— Sad možete da se...

Rečenicu je prekinuo na pola.

Dobio je udarac u teme drskom revolvera i zaneo se.

Međutim, jedan udarac od devojačke ruke nije bio dovoljan da obori diva kakav je bio Pit Garfild, kauboj litalica.

Zadržao se rukom da ne posrne

Kerol se uplašila da će se podići. To nije smela da dozvoli. Sa panikom u očima podigla je opet ruku.

I opet je udarila.

Tek tada je Garfild klonuo. Zemlja pod njim kao da se zatresla...

Devojka se nekako uspužala u sedlo, bacila pogled na Garfilda koji je ležao dole i uzdahnula. Kauboj je ležao licem okrenut zemlji, kao da spava.

Zategla je uzde i konj je poslušno krenuo niz padinu.

*

Sa suprotne strane Dok Holidej je već ulazio u Kenjon Siti.

Odmah je, u dnu ulice, ugledao konje privezane o prečku pred jednom zgradom. Njegove oštre oči prečitale su natpis: „Pekos“.

Kenjon Siti kao da je bio mrtav grad.

U stvari, sve je bilo tu: saluni, trgovine, berberska radnja, sobe za noćivanje, čak i crkva — ali nije bilo ljudi.

Zbog zime, ili zbog nečeg drugog?

U grobnoj tišini popodneva kopita Dordžijančevog ždrepcu odzvanjala su o zaleđenu površinu glavne ulice.

Ispod oboda „kalifornija“ šesira oči najboljeg strelca Zapada pretraživale su o svaki ugao. Ruke, nehajno oslonjene o jabuku sedla, bile su spremne da se na svaki šum dokopaju drške „kolta“ ukrašene slo-novačom.

Tog puta, na šum desno od sebe, kockar je istrgao svoj „linkoln“.

Nikiovana cev čuvenog revolvra čoveka iz Džordžije zamalo nije posejala smrt prema svešteniku Kenjon Sitiia.

Sveštenik je izašao iz neke kuće i uplašeno se trgao. Onda se prekrstio i promrmlija kratku molitvu sebi u bradu.

Na prozorima su se pojavila bleđa lica ljudi i žena.

Sveštenik se ponovo prekrstio, posmatrajući došliake u nedoumici.

— Šta je sa ovim gradom, oče? — upitao je Džordžijanac, vrativši oružje natrag. — Ko je umro?

— Umro je zakon — odgovorio je sveštenik — Naš šerif je poginuo od ruke bezbožnika i ubice!

— Koliko ih je? — upitao je Dok, pokazajući glavom prema konjima vezanim ispred „Pekosa“.

— Bila su trojica... Blezok je naigori od njih. Neka ga nebo kazni! Neka ga sagori, prokletnika.

I ponovo se prekrstio.

Holidej se gorko osmehnuo:

— Ako čekate da ga nebo kazni, biće to dugo, oče! Da li je još neko prošao ovuda? Neka devojka i jedan veliki kauboi?

Sveštenik je odmahnuo glavom, gledajući preda se.

— Ništa nisam video... Molio sam se bogu da ubice odu odavde što pre. Svi se molimo.

Džordžijanac je pokrenuo vodice svog konja.

Sveštenik je podigao glavu.

— Stranče — rekao je tiho — ne ulazi u Kenjon Siti! Ako ne želiš smrt...

— Možda i želim — odvratio je kockar — ali uzalud, Nikako me neće...

Onda je krenuo.

IX

Lovci na ucene, ili bolje rečeno lovci na ljudske glave, popili su poslednje piće u „Barnej Bigs salunu“, u naselju Lorntaun.

Čovek sa zečjom šapom na šeširu obrisao je usta nadlaničom i podigao kragu. Pretpostavljao je da ga napolju čekaju mraz i studen. Njegov partner rošavog lica kao da se premišljao da li da ostavi toplu prostoriju ili ne.

— Šta čekaš? — pozvao ga je drugar — Ralf Ronsom je ili uspeo ili poginuo, druge nema. Da se nisi uplašio?

Rošavko se iskezio.

— Za dvadeset pet hiljada dolara ne plašim se ni trojice Blezoka! Da popijemo još po jednu?

— Ne! — uzviknuo je čovek :

puškom. — Trebaće ti bistra glava, Diksi! I oštro oko.

Rošavi, koga je prijatelj nazvao Diksi, namrštio se na ovo, ali je oćutao.

Tada su se otvorila vrata i ledeni dah prostrujao je salunom. Na ulazu su se pojavila dva stranca. Rošavko je gurnuo laktom svog kompanjona.

— Nek me obese ako ovde nije zborna mesto svih tragača!

— Misliš — sumnjičavo je merio pridošlice čovek sa zečjom šapom na šeširu. — Ne izgledaju tako. Naročito onaj tamo manji. Više mi mičiše na nekog trgovca, ili sudiju...

— Bah! Samo mi sudije ne spominji...

— Hajdemo.

— Čekaj... Ovaj stariji mi izgleda pun para. Šta misliš?

— Ne volim da pogadam.

— Pogledaj mu kaput. Čizme od najbolje vrste. Vidiš?

— Vidim, ali... onaj s njim mi se ne dopada.

— Onaj melez? Što pilji u nas? Njega prepusti meni, Kol. Pobeći će taj čim zvecnem mamuzom.

— Ja bih najradije da pođemo. Uskoro će noć.

Stranci su prišli peći, posmatrajući ispod oka prostoriju.

Iza šanka nije bilo nikog. Svuda je vladao polumrak i tišina, koja se rukom skoro mogla opipati.

Bili su to Sten Abot i Ramos Kazbelo...

Praćen pogledima dvojice „lovaca“, Abot je prišao šanku. Ramos je stajao na istom mestu.

— Zar nema krčmara? — zapitao je gradonačelnik Santa Fea, ali nikog određeno.

— Mi smo tu! — primetio je ironično Diksi.

— Onda natoči po piće — smrknuo se Abot. Rošavko se uspravio i sevnuo očima.

— Vredate, mister? — zarežao je, prinoseći ruku oružju.

Ali Sten Abot nije bio plašljiv kako se Diksiju učinilo na prvi pogled.

— Tražio sam vlasnika saluna, a ne tebe! — rekao je mirno.

— Vlasnik je oputovao — umešao se Kol, s puškom preko nadlaktice. Podigao je pogled prema tavanici i pokazao prstom prema nebu.

— Gore!

Sten Abot je raskopčao kaput, a onda dohvatio jednu flašu sa police.

— Sad mi naplaćujemo piće! — iscerio se rošavko.

— Onda stani na svoje mesto — dobacio mu je Abot, pokazujući iza šanka.

Rošavi se ponovo ispravio i izmakao. Njegov prijatelj je bacio pogled prema Meksikancu i nasmejavao se. Melez je stajao, istina, napregnuto, otkopčane bunde, ali nije imao ni opasač ni revolver.

Sve je izgledalo lakše nego što su mislili.

— Možda i oni idu u našem pravcu? — upitao je Kol svog partnera.

Rošavko je namrgođen zurio u debelu cigaru, koju je gradonačelnik zapalio. Sladunjavi miris prosto je ošamutio lovce na ucene.

— Misliš da traže Blezoka?

Abot je načuljio uši.

Pominjanje ovog prokletog imena zagorčao mu je ukus pića.

— Gde je Blezok? — upitao je naglo.

Rošavi se nasmejavao, gurkajući druga.

— Hteo bi da znaš? — iscerio se. — Ne ličiš mi na lovca, matoril!

Sten Abot se savladao da ne prasne.

— Ako hoćeš obaveštenja, onda će te to skupo stajati — nastavio je Diksi. — Više nego što misliš.

Pri tome se polako odmicao od šanka. Za to vreme, njegov pajtaš

je ~~čov~~ puške okrenuo prema Ramosu Kazbelu, ne računajući mnogo na njega. Bio je daleko, a bio je i nenaoružan.

— Šta ti imaš sa Blezokom? — raspitivao se Kol. — Da mu nisi rodbina?

— Imam posao koji ne trpi odlaganje — rekao je Sten Abot. — Niste vi jedini koji znaju gde je ta bitanga!

— Bitanga? Oho, teške reči, mister. Blezok bi se smrtno uvredio kada bi to čuo — iscerio se rošavi Diksi. — Onaj nedavno nije se tako izražavao, bio je mnogo finiji...

— Ko to? — prenuo se Abot.

— To Diksi bolije zna — nasmejao se Kol. — Rekao je da njegov pogled obara s nogu...

— Nije rekao kako se zove? — upitao je Abot.

— Nije imao vremena. Brzo je odmaglio...

— To mora da je on — promrmčao je gradonačelnik. Ali gde je Kerol? Da li je već prošla ovuda? Da li je stigla do bandita? Kako uopšte zamišlja ta balavica da ubije čoveka koga policija pet saveznih država nije uspela da ulovi?

I taj nakit...

Čemu joj je on potreban? Njime nije mogla da kupi opremu. Za tako nešto bila joj je dovoljna šaka dolara.

Zašto ga je onda ukrala?

Izenada, Sten Abot je prebledelo i zatreneo se.

Nebesa!

Nije valida to što je pomislio? To bi bio pakao!

Ne, to je nemoguće! To ne bi ličilo na nju! Zar bi mogla njemu tako nešto da nanese? Njemu, rođenom ocu!

U tom pomamnom razmišljanju i razgovoru sa samim sobom, čaša od viskija prsla je u Abotovoj šaci a da je skoro nije ni osetio.

Lovci su se zagledali.

Sten Abot je rastvorio šaku i pogledao posekotine. To ga je malo povratilo. Iz džepa je izvadio maramicu, natio je viskijem i privezao šaku.

Rošavko je slegnuo ramenima i dohvatio svoju čašu. Kol je učinio isto što i njegov partner.

— Čudno — progundao je Diksi — svi idu u jednom pravcu, svi traže Blezoka. — Samo, vi ćete morati nešto da platite pre nego što izađete odavde — obratio se Abotu. — Uvredili ste me i morate platiti pedeset dolara!

Abot se zagledao u čoveka, kao da je ovaj sišao sa uma.

— Pedeset dolara?

Rošavko se uozbiljio.

— Malo, zar ne? U redu, pristaću na sto: pola za mene, pola za mog prijatelja.

Sten Abot se narogušio.

— Šta ovo znači? Pljačka? — uzviknuo je, crven u licu.

— Baš to! — nasmejao mu se rošavi u lice. — Izgleda da će ti biti lakše da dišeš ako te oslobodimo tereta! Podigni ruke!

— Novac nije kod mene — promrsio je Abot dižući dlanove.

— Nego?

On je pokazao glavom prema Meksikancu.

— Ramos! Daj čoveku šta zaslužuje! — doviknuo je Abot.

Rošavi se okrenuo.

Bio je to njegov poslednji pokret.

Oštar zvuk ispunio je malu, polumračnu prostoriju „Barnej Bigs saluna”. Lovac na ucene je razrogačio oči, tako da su pretile da ispadnu iz svojih ležišta.

„Kolt” mu je skliznuo iz prstiju, kolena su popustila i on se srozao iza bara, otvorenih usta, staklastog pogleda.

Drška jednog od Ramosovih no-

ževa još je treperila, zabodena u lupežove grudi.

Bió je to munjevit potez Abotovog Meksikanca, brz kao pokret najbržeg revolveraša.

Diksijev drugar je bio zbunjen i zvukom i padom svog prijatelja. Dok je uvideo šta se dešava, Ramos Kazbelo više nije bio na svom mestu. Kolova puška je grmnula, ali zrno je samo odronilo deo usijane peći.

Drugi hitac nije stigao da ispali.

Sten Abot mu je podneo cev svog revolvera pod nos i ovaj je prebledeo kao zid.

— Gde je Blezok? — upitao je gradonačelnik kroz zube.

Čovek je zakolutao očima. Cev mu je dizala glavu uvis tako da je jedva govorio.

— U Kenjon Sitiju... — promucacao je.

— Tako? — gurao mu je Abot i dalje „kolt” pod grlo. — A sad reci koliko sam dužan?

— Ni... ništa... Šalili smo se...

— Baš lepo! A onaj drugi što je prolazio? Onaj što ga je pomenuo tvoj prijatelj? Kako je izgledao?

Kol se uvijao, ne bi li glavu malo pomakao, ali Abot ga je neumoljivo držao na istom odstojanju. Usta su mu se sušila, vrat ga boleo.

— On... U crnom odelu i ogrtaču... Visok. Čudan malo... Nije se uplašio.

— Još?

Kol je treptao očima kao da ih je sunce zaslepilo.

— „Kolt”... — grcao je. — Ukrasena drška, cev se čudno presijavala...

Sten Abot je spustio ruku.

Nekako se osećao lakše. Blizina Holideja bila je po njega blagotvorna. Ako je on u blizini Blezoka, onda je to dobro i za Kerol i za Abota.

— Briši! — dreknuo je na Kola: — Ako te ne vidim da jašeš odavde kao đavo, poslaću Ramosa za tobom...

Lovac nije dozvolio da mu se to dva puta kaže.

— Izleteo je napolje, saplevši se o jednu od drvenih klupa. Brzo je ustao i gurnuo na vrata svom silinom.

Malo kasnije, topot konja bio je siguran znak da je Kol savršeno dobro razumeo Abotovu preporuku.

— Ramos! — viknuo je Abot.

— Si, senjor? — prišao je Meksikanac nečujno.

— Idemo za Kenjon Siti. Blezoku će doći kraj...

Abotov glas je zvučao veselo, ali Ramos je zavrteo glavom, sa izrazom neverice.

— Blezoku će teško doći kraj, senjor! — kazao je.

— Hoće — bio je uveren Abot — hoće, ako mu je Holidej za petama.

Ali, Džordžijanac nije više bio za petama.

Bio je tamo.

Vrata su se polako otvorila u salunu „Pekos” u Kenjon Sitiju.

Pogledi trojice razbojnika istovremeno su se okrenuli u tom pravcu. Šake su dodirnule oružje, prsti se zgrčili.

Na ulazu je stajala prilika žene u dugom ogrtaču, s maramom preko glave, odakle se samo belasalo blede lice i ocrtavale krupne oči.

Spolja je dopiralo malo dnevne svetlosti, hladnoća se ušunjala u salun kao podmukla zver i zauzela uglove.

Lice Pruta Blezoka iskrivilo se u zadovoljan osmeh.

— Momci — obratio se on Karmodiju i Largu — zar vam nisam

obeaćao da ćemo početi sa 50.000 dolara?

Ostala dvojica su ćutala i zurila u vrata.

— Evo — pružio je Blezok ruku — početak je došao!

— Žena! — čuo se Karmodijev glas pun razočaranja.

Blezok je opkoračio stolicu i drugim koracima pošao u susret Kerol Abot.

Ali njegov osmeh je brzo iščilio kad je video u njenoj ruci otkočen revolver.

— Hej! — polako je uzviknuo i stao, kao da je nagazio na mačku. — Šta to znači, lutkice?

Devojka je podigla cev malo više.

— Ubiću te! — rekla je odlučno.

Blezok je počeo da se smeje svojim poznatim, nezadrživim smehom.

— Mene? Zar si zbog toga došla čak ovamo? Da ubiješ Blezoka? Jesi li donela nakit?

— Jesam — odgovorila je ona — ali to ćemo posle.

— A šta ćeš sada?

— Po sveštenika!

Blezoku je po drugi put zamro smeh na usnama.

— Sveštenika? Šta on ima sa nama?

— Onda si obećao da ćemo se venčati, sećaš se? Onog dana pre tra meseca kad si me... onako... Obećao si! A nakit da ti donesem, da bismo s njim počeli novi život...

Džek Largo je počeo glasno da se cereka.

Blezok se okrenuo i opalio s kuka iz svog „sketergana”. Mladićev šesir odleteo je visoko u vazduh, a zрно oprljilo kosu na temenu. Od iznenađenja mladi revolveraš je pao sa stolice.

— Ovde se samo ja smejem — muklo mu je dobacio vođa razbojnika.

Karmodi se smeškao, za svoj račun.

Džek Largo se pipao po glavi da proveriti da li je čitav. Onda se pridigao psujući na sva usta.

Kerol Abot kao da je tek tada videla Karmodija i Larga.

— Ko su oni? — pitala je.

— Kumovi za venčanje — nasmejao se Blezok, prihvatajući igru. — Gde ti je nakit?

— Nećeš da me prevariš?

— Sad, kad si donela 50.000 dolara? Ne pada mi na pamet!

Devojka je nabrala obrve.

— Kako? — pitala je. — Tata kaže da to vredi osamdeset...

— Zaista?

Karmodi se podigao sa svoje stolice.

— Nisi valjda mislio da nam podvališ, Blezok? — upitao je.

— Zaveži! — breknuo se na nje ga razbojnik. — To nisam ni ja znao... Šta inače radi poštovani mister Abot?

— Pošao je za mnom...

— Zar nisi mogla da umakneš neprimećena?

— Nisam... Sve dovde bio mi je na vratu jedan kauboj.

— Kauboj?

— Nije hteo da me pusti samu, pa je krenuo za mnom. Morala sam da ga onesvestim, kako bih mu umakla...

Blezok je zabrinuto digao obrve.

— Ne valja — rekao je. — Trebalo je da ga ubiješ!

— Ja...?

— Ti, naravno! Zar misliš da budeš gospoda Blezok a da nemaš na duši bar nekoliko mrtvih?

Kerol Abot se izmakla, drhteći.

— Šta to pričaš? Kakvi mrtvi? Zar si ti... Mislila sam da su sve one priče o tebi laž! Da te samo mrže...

Blezok se nasmejao grohotom.

— I kažeš da matori Abot dolazi ovamo? Baš lepo: prirediću mu lep doček.

— Šta... šta ćeš da mu učiniš? Zar nije bolje da bežimo?

— Kuda? — cinično se nasmejavao Blezok. — Meni je svuda isto, svuda me traže zbog ubistva. A tvoj stari mi je najviše na vratu, zbog našeg ljubavnog sastanka kraj Santa Fea. Sećaš se?

Devojka je naglo porvenela.

— Hajdemo odavde! — zamolila je. — Imam nakit...

Pružila je ruku, ali Blezok ju je grubo odgurnuo. Ona je posrnula i ispuštala kovčežić. Razbojnik se bahato nasmejavao i podigao ga sa poda.

— To je, dakle? Da ga pogledamo, momci...

Kerol Abot nije shvatala šta se dešava s njom i čovekom koji ju je podlo slagao obećavajući novi život. Nije više bio onaj isti, nije bio kao pre. Zbog nakita? Zar samo zbog toga? Sklopila je oči: šumarak, njegove divlje oči, snažne ruke, smeh... Sijalo je sunce, ali ona je osećala samo toplotu Blezokovog daha na sebi... Tada joj je srce skoro prepuklo od srama. A on je stigao da joj kaže nekoliko lepih reči i zada pregršt obećanja. Trebalo je da ukrade nakit iz očeve sobe i da ga donese u Kenjon Siti, tačno u ovo vreme. On će biti tu. A ako ne bude, neka se vrati. Doći će on. Povešće je u crkvu, u belom, biće mnogo sveta, mnogo kočija...

A sada?

Otvorila je oči.

Videla ih je, svu trojicu, nagnute nad kovčežić sa nakitom.

U ruci je još uvek držala revolver. Da puca?

— Ne... Ni sada nije mogla.

Očiju punih suza okrenula se i pošla vratima.

Blezok ju je stigao u dva koraka i zgrabio za mišicu.

— Kuda ćeš? — upitao je.

Ona je briznula u plač.

— Pusti me... — jecala je. — Imáš svoj nakit, na mene nisi ni mislio!

Razbojnik se nasmejavao, kao da je čuo dobru šalu.

— Da te pustim? Šta ti pada na pamet, mala ludo! Prvo ćemo da nastavimo naš ljubavni sastanak gde smo ga prekinuli, a onda ćemo zajedno da dočekamo tvog taticu... Ha-ha-ha-ha!

Kerol Abot je raširila oči od užasa.

Kako je bila naivna i glupa! Sve je odjednom dobilo svoju pravu boju. Uzalud nije želela da veruje u priču da je Blezok hulja i ubica. Ona je mislila da će venčanjem sprati sramotu sa sebe i ljagu sa njegovog imena... Poverovala je u njegove lepe priče, u jednom trenutku kada mu je silom pripala i mislila je da će mu pripadati zauvek...

A gore. Pit Garfild je ležao onesvešćen njenom rukom.

On, koji je jedini možda mogao da joj sada pomogne!

Suze to nisu mogle.

Čak su zabavljale Blezoka i pojačavale njegov nemilosrdni smeh.

— Plače, vidi! A hoće da bude Blezokova žena! — cerio se bandit.

— Možda plače od sreće — pecnuo ga je Largo.

Razbojnik nije reagovao na ovu upadicu. Gledao je u devojku kao u kakvu pokislu mačku.

Kerol je iznenada podigla „kolt“:

— Podlače... — viknula je.

Blezok joj je jednim zamahom istrkao oružje, a zatim joj prilepio žestok šamar. Devojka je posrnula i pala na kolena.

— A sada slušaj, gusko: ovaj nakit nikad nije bio Abotov. Nikad!

Devojka je prestala da ieca. Blezok se iscerio na nju.

— Misliš da ti je tatica svetac? A? E, nije baš! Dok je trgovao stokom i mućkao između Severa i Juga, ovaj nakit je ležao u sefu jednog južnjačkog bogataša, nekog Sema Barimora. Bežeći pred Jenkima, on je poneo nakit sa sobom. Naišao je na tvog oca koji je terao veliko stado goveda i konja. Bogataš je zamolio poštovanog mister Abota da mu proda dva konja i ponudio mu, umesto novca, mali deo nakita. Mali, ali mnogo vredniji nego što su konji vredeli. A šta je Abot uradio? Šta misliš?

Blezok je malo zastao.

— Izvadio je revolver i, pozivajući se na Sever, oteo čoveku njegove poslednje dragocenosti i dao mu jednog konja. Neku ragu koja je crkla sigurno posle dve milie...

U salumu je vladala tišina. Ni devojka se više nije čula.

— Ako se pitaš kakve ja veze imam s tim, reći ću ti. Bio sam goniti kod tvog oca. Nameravao sam da mu otmem celo stado, ali kad sam video nakit, predomislio sam se. Bio sam jedini svedok toj otmici i zapretio sam mu da ću ga prokazati ako plen ne podelimo. Znaš šta mi je rekao, lisac? Obećao je da će mi isplatiti polovinu vrednosti kad stignemo u Santa Fe, ali umesto novca poslao mi je Jenkije. Uporedili su neke poternice i obećali mi lepo vešanje. Ipak nisu uspeali...

— Čekao sam šest godina — nastavio je Blezok — da mu se osvetim. Moja prva osveta bila je njegova kćerka. A sada... sada imam i nakit Sema Barimora. Neka živi Jug!

Onda je ućutao.

— Lažeš! — viknula je Kerol sa poda. — Sve si to slagao.

Blezok je pljunuo ispred sebe.

— Pitaćemo tvog oca... kad dođe! — rekao je.

— Dobio si taj nakit... Šta hoćeš više?

Ali razbojnik se samo smejao.

Izvadio je svoj „sketegan” i lagano mu pogladio cev. Neobično oružje izgledalo je u očima utučene devojke mnogo strašnije i ubitačnije.

Džek Largo je sve bezobraznije pijlio u Kerol. Karmodi je pod prstima prebiraio nakit i zadovoljno osluškivao zvuk ogrlica, narukvica i prstenja. Bilo je to, više od pedeset hiljada. Mnogo više. Kad se podeli na tri dela — svakome je moglo da padne po dvadeset hiljada najmanje.

Blezok je prezrivo posmatrao pohlepan izraz svog partnera.

Kerol Abot je bacila pogled prema vratima. Morala je da pobagne, da nekako opomene oca.

Vrata!

Sačekala je trenutak da im pažnja pomutni. Onda je skupila svu preostalu snagu i skočila sa poda.

Blezok se trgao.

Džek Largo se podigao sa stolice i mašio se „kolta”.

Devojka je pružila ruke, ali nije stigla da otvori vrata.

Neko drugi ih je snažno povukao spolja.

Na ulazu je stajao visok, vitak čovek u crnom odelu. Crni ogrtač prebačen preko ramena lagano se njihao na predvećernjem povetarcu i obavijao se oko nogu i opasača načičkanog mecima.

Obod šešira skrivao mu je lice, ali je Kerol Abot prepoznala čoveka iz sobe u „Grand central kafeu”, koji ju je sakrio pred Lu Šajnesom.

To je bio on, nije se varala.

Ledenoplave oči gledale su preko njene glave u pravcu bandita i kao da je nisu primećivale. Bleštavo belu košulja, duga, začesljana kosa pod

šeširom i prefinjeno oštro ocrtano lice — to nije mogla da zaboravi.

Prust Blezok je dodirnuo kundak „skeitergana“ ali ga je nešto opomenuo da sačeka.

Krčmar je podigao glavu taman toliko da pogleda zbog čega je u salunu odjednom nastala tišina. Sve dotle je čučao ispod šanka, očekujući pucnjavu.

• Ljubavni •

romani

Svakog utorika

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

Svakog petka

SILUETE

Svakog 10. u mesecu

VANREDNI

LJUBAVNI ROMAN

Largo i Karmodi su se zgledali.

— Salun je zatvoren! — doviknuo je Blezok oporim glasom.

Ali stranac nije mario za opomenu. Polako je prošao pored devojke, skinuo usput svoj ogrtač i složio ga preko prve stolice.

Tada su tek ugledali „kolt“, čija je drška bila ukrašena sionovačom.

U salonu je mrak već vladao.

Kerol Abot se nesvesno povukla u ugao. Kao da se vazduh u salunu izmenio i pročistio dolaskom nepoznatog.

Visoki stranac kresnuo je šibicu i prineo plamen svetiljki nad šankom.

Zučkasta, avetinjska svetlost preplavila je bednu prostoriju „Pekos“ saluna.

Krčmar je već počeo da se trese.

— Imate li brendi? — prvi put je progovorio Holidej.

Glas mu je bio jasan, hladan, rezak kao oštrica noža. Dok je pitao, u krčmara nije ni gledao. Oči su mu počivale na trojici za velikim stolom u sredini.

Krčmar je nekako napipao smeđu flašu.

— Sipajte!

Uplašeni čovek je pola sipao, a pola prosmo po šanku.

— Ko ti je rekao da točiš? — prasnulo je Džek Largo i istupio napred. — Počtedeo sam te da bi služio nas a ne ovakve gradske protuve!

Džordžijanac je pogledao mladića preko ivice čaše.

Krčmar je odmah pronašao sigurno mesto pod šankom. Nije mu se dopadala muzika revolvera, iako koncert nije ni počeo.

Prust Blezok je prebirao u mislima gde je sreo došljaka.

— Može da popije — javio se Karmodi — i da ispari. Ovo nije mesto za finu gospodu.

— Znam bolje mesto za tebe! — dobacio mu je kockar. Karmodi se zainteresovano nagnuo napred.

— Koje, recimo? — upitao je.

— Koul Springs.

Razbojnik je vidno prebledelo. Pogledao je Larga, ovaj njega, a onda obojica Blezoka. Međutim, ovaj im ništa nije stavljao do znanja.

— O čemu pričaš, kicoše? — usiljeno se iscerio Karmodi.

— Tvoje žute rukavice vide se na milju daleko — rekao je Dok.

Karmodi je nehotice pogledao u svoje ruke.

— On zna — procedio je polako, više za sebe. Ali čuli su i Largo i Blezok.

— Možda — nasmejao se visoki razbojnik — ali to će znati samo još malo vremena.

— Možda nije sam? — umešao se Largo. — Možda je potera napolju?

— Idi pogledaj — poslao ga je Blezok.

Mladić se kolebao. Nije mu se odvajalo od grupe. Pojava usamljenog stranca u prvi mah mu se učinila bezumna, ali je sve više uviđao da se nelagodnost, mesto na njegovu — seli na njihovu stranu.

Ipak je odšetao do prozora, korajući tako da ne okreće leđa. Napolju nije video nikoga, ulica je bila pusta, utonula u zimski sumrak.

— Ima li koga?

— Nema. Sam je...

Devojka je stajala u uglu, s rukom na ustima. Jedan protiv trojice — to je bila ludost. Da je bar ona imala oružje. Ili kad bi se Pit Garfild pojavio odnekud...

— Ko si ti? — upitao je Blezok kockara.

— Došao sam po devojku — rekao je Holidej.

— Ona ne ide nikuda — nastavio je Blezok.

— Otići će i ona i taj nakit! — mirno je uzvratio Džordžijanac.

Karmodi je ponovo osetio nervozu u stomaku.

— I to zna? — muklo se odazvao.

— Sve je čuo. Pratio nas je...

— Pa šta? Zar to menja stvar?

Blezok je kružio oko stola, ali je Holidej prozreo njegovu nameru. Više nije stajao, već je polako pošao u pravcu devojke. Bio je blizi i tako preprečio put razbojniku da se dokopa herol i obezbedi svoje šanse za svaki slučaj.

Bandit je snvatio da je zakasnio, ali se nasmejao. — Otići će on odavde, kao što je mnogo puta dotada otišao. Zadimljenog „Sketergana“, smejući se naglas.

Ali legenda o Prustu Blezoku morala je najzad da se okonča. Tu, u Kenjon Sitiju. I zaboraviće se sve te strasne priče, da bi kraj logorskih vatri i u salunima širom Zapada trajala legenda o drugom čoveku.

O Doku Holideju.

— Odnekud ga znam — mrmljao je Blezok.

Džordžijanac se lako oslonio o drveni stub pored peći.

— Tulsa, Oklahoma — podsetio ga je Dok nemarno.

Blezok je zastao.

— Tulsa? Na reci Simaron? — polako je izgovarao. Lice mu se menjalo, dobijalo je tamniju boju.

— Pre dve godine? Čekaj... izgubio sam tada velike pare na kocki! Imao sam loš dan... — nastavio je da se priseća. — Ali... neka me obese ako to nije...

Zastao je kao munjom ošnut.

— Dok Holidej! — izgovorio je to ime s mržnjom.

Ovo ime zvučalo je kao poziv Karmodiju i Largo.

Čuli su oni za njega više puta, ali sada su mogli i da ga vide. Međutim, nisu imali vremena ni da razmišljaju jer je Blezok izvukao svoj „sketergan“ iz futrole.

Džek Largo je potegao oba „kolta“.

Karmodi je već pritiskao oroz.

Kerol Abot je skupila ramena i zatvorila oči. Sa prvim revolverskim pucnjima umešao se njen otegnut, prodoran vrisak.

U salunu „Pekos“ oblaci barutnog dima zloslutno su prorekali crnu sudbinu ubicama iz Koul Spring-sa.

Niklovani vrh Holidejevog „kolta“ produžavao se u narandžastu cev smrti.

Gromovi iz „setergana“ razneli su prozorske pregrade iza kockareve glave.

Ležeći na podu, čovek iz Džordžije je ciljao na senke koje su se trzale i lomile u sablasnoj žućkastoj svetlosti.

Prust Blezok je odjednom ostao bez oružja!

Prvi put je čuvenog razbojnika zahvatila panika. Njegov „sketergan“ ležao je odbačen pored mesingane šipke uz bar.

Edi Karmodi je klečao pogođen u rame. Ranjena ruka izgledala mu je teška kao olovo.

Njegov mladi drugar bio je lošije sreće: smrtonosni hici presekli su njegovu karijeru otpadnika. Ležao je raširenih ruku na podu, širom otvorenih očiju prema tavanici.

Bila je to bedna smrt Džeka Lar-ga. U prijavom salunu, daleko od svoje rodne Luizijane, zelenila i sunca.

Krv je tekla niz Karmodijev rukav, natapala šaku i kapala na pod.

Prust Blezok je stajao raskrečenih nogu, zureći u kockara kao začaran.

— Holidej — čuo se njegov pri-gušen glas — samo si mi ti nedosta-jao...

Kerol Abot je najzad otvorila čvrsto stisnute očne kapke i nije vero-vala da ne sanja.

Na jednoj strani razoružani i mrtvi banditi, na drugoj čovek u crnom, koga su nazvali Dok Holidej!

Devojka se na kolenima odsunjala bliže njemu.

Tada se Prust Blezok ispravio.

I kada se niko tome nije nadao, on se panterkim skokom bacio na devojku i oborio je. Otkotrljali su se zajedno nekoliko puta sklopčani u gomilu, sve dok nisu naleteli na zid.

Kada je bandit ustao, Kerol Abot je prosto visila ispred njega. Držao je ruku na njenom vratu i satanski se kezio.

— Zadaviću je, ako samo mrdaš, prokleti kockare!

Holidej ga je posmatrao mirno, a rukama prekrštenim na grudima. Lice kao da mu je bilo u kamenu isklesano.

— Pokušaj... — rekao je. — Us-treliću ti oba uha, ako samo jaukneš!

Prust Blezok je mislio da Holidej blefira.

Međutim, za trenutak je odložio svoj poraz i to je bio dovoljan raz-log da se ponovo nasmeje. Setio se puške na sedlu svog konja! Trebalo je stići do njega nepovređen. Devoj-ka će ga štititi svojim telom.

Povlačio se polako prema vratima.

Onda je osetio cev „kolta“ na svo-jim leđima!

Izenada ga je oblio hladan, sa-mrtnički znoj. Zar sada? Kad je već uspeo da se dokopa izlaza?

Polako je popuštao stisak ruke na devojčinom vratu.

Džordžijanac je jasno video novog posetioca i nije mu se previše obradovao.

Bio je to Mel Farouz!

Istina, malo prljav, neuredan, bleđunjav, ali sa istim izrazom pakosti i mržnje u očima. Levoruki advokat Stena Abota probio se do Kenjon Sitija i stigao na vreme da zagospodari situacijom.

Advokat je ugledao kovčežić na stolu i nasmejao se zadovoljno.

Kerol je uspela da malo okrene glavu i ugleda Farouza.

Bilo joj je jasno koju će stranu izabrati...

— Došao sam po nakit i devojkę — rekao je Farouz skoro veselim glasom — ali volim što si ti tu, Holideje!

— Ubij ga! — podstaknuo ga je Blezok.

— I hoću! — ponovio je Farouz glasom punim otrova. — Nikoga više on neće poniziti! Ni on ni njegov prijatelj kauboj!

— Zaista tako misliš? — čuo se iz njih novi glas.

Farouz se ukočio.

Već je pritiskao oroz, kada je dobio udarac po temenu da je poleteo kao iz puške izbačen. Metak iz njegovog „kolta“ je ipak izleteo i pogodio svetiljku...

U salunu je zavládala potpuna tama.

Međutim, za Mela Farouza tama je došla mnogo ranije. Odbačen udarcem, uleteo je glavom u šank, probio ga i ostao da leži zaglavljen i onesvešćen.

Onda su se čuli udarci.

Dok Holidej se u jednom skoku našao pored Kerol i povukao je k sebi.

— Neel! — vrisnula je devojkę.

— Ne bojte se — umirio je on.

— Blezok je tamo!

— Ali... zar to nije bio Pit?

— Jeste — čuo se iz mraka kockarev glas u kome se nazirao smeh — ali sada je zauzet. Zar ne čujete?

Padali su stolovi, stolice, pljuštali udarci, psovke i kletve, čuo se jasno teško disanje boraca. Za trenutak bi nastala tišina, u kojoj su vrebali jedan drugog. Onda bi se neko bacio na nekog, čuo se prigušen jauk, udarac...

Zatim je nastala tišina.

Neko se teturajući podigao sa poda i krenuo prema njima.

— Trista mu kravljih repova...

— odjeknulo je u prostoriji. Bila je to za uši Kerol Abot prava muzika.

— Pit?

Holidej je kresnuo šibicu da pripali cigaru.

Pri bledom odsjaju video je da se devojkę baca u naručje kršnom kauboju i prosto nestaje u njegovim grudima.

Spolja se čuo topot konja...

X

Gradonačelnik Santa Fea ušao je u „Pekos“ salun i zastao na pragu istinski zaprepasćen.

Krčmar, koji je doneo novu svetiljku, već je stajao za šankom, bez straha da će neko pripucati. Holidej je sedeo za jednim stolom, usamljen, s čašom brendija pred so-

bom i špilom karata u ruci. Dim cigare klizio je pored oboda šešira i odatle se pleo prema tavanici. Naslonjeni na šank stajali su njegova kćerka i veliki kauboj.

Dole, na podu, ležao je jedan mrtav revolveraš. Drugi je sedeo ranjen, na brzinu previjenog ramena.

Blezok je takođe sedeo, ali vezan Garfildovim lasom.

Što se tiče Farouza, na njega niko nije obraćao pažnju. Ležao je još uvek zaglavljen u šanku i jedva dolatio svesti.

Sten Abot je zaokružio pogledom po svima, a onda su mu oči zasijale.

Ugledao je kovčežić na stolu!

Sve je bilo tu, nakit, kćerka — i Blezok. Osećao se zadovoljnim kao da je završio neki dobar posao i sada treba da ubere plodove i krene na zaslužan odmor.

Abot je prišao pravo kovčežiću da proverii da li je sve bilo na mestu. Kada se uverio da jeste, odahnuo je.

Onda se okrenuo Blezoku. Dva stara poznanika pogledala su se sa mržnjom. Blezok je uspeo da mu se nasmeje u lice, a Abot ga je udario preko usta.

Razbojnikove oči su sevnule i žile na vratu nabrekle. Izgledalo je da će istog časa raskinuti konopce i smožđiti gradonačelnika.

Abot se izmakao, nepoverljivo.

— Je li dobro vezan? — upitao je.

— Da nije, ne biste mogli da ga udarite — javio se Dordžijanac, koji je redao karte pred sobom. Abot se okrenuo prema njemu.

— Holidej? Je li sve ovo vaša zasluga? — upitao je pokazujući na bandite koji više nisu predstavljali nikakvu opasnost.

Kockar je izbacio dim u pravcu Abota i sasekao ga svojim ledenoplavim očima.

— Mister, osim nakita i Blezoka, postoji li još neko u ovoj jazbini?

Abot se namrštiio, zatim pocrveneo. Bolje da mu je neko udario šamar nego da ga je pred svima tako osvestio. Da, bilo je tu još nešto: Kerol. Morao je da pokaže da se kockar vara.

Okrenuo se sa osmehom, raširenih ruku, ali devojke nije bilo.

Zastao je kao gromom pogođen.

Za šankom se više nije nalazio ni kauboj.

Sten Abot je pogledao u Ramosa Kazbela, ali ovaj je samo slegnuo ramenima, s neskrivenim osmehom u uglovima usana.

— Ramos! — dreknuo je Abot. — Gde je Kerol?

Meksikanac je pokazao prema izlazu.

— Otišla je — rekao je.

— Kako? Zašto je otišla?

— To pitajte kauboja — smeškao se Ramos.

— Šta se ovde događa? — povikao je on. — Kakvi kauboji? O čemu je reč? Ne dozvoljavam takav odnos...

— Prekinite! — zaustavio je kockar bujicu negodovanja. Stena Abota, ustajući sa stolice. Onda je prišao kovčežiću sa nakitom i stavio ruku na njega.

Abot je prebledео.

— Šta hoćete? — promucao je, nemoćan pred Holidejevим pogledom.

— Odnosite ovaj nakit devojci i poklonite joj, kao dar za venčanje.

— Venčanje? Sa kim?

— Sa kaubojem — dobacio je Ramos, očito zadovoljan gazdinom zbunjenošću.

— Ali... Ali nakit je porodična stvar! To ne mogu da učinim!

— Zaista? — podrugnuo se Holidej i sasvim mu se približio. — Nakit jeste porodični — nastavio je — ali čije porodice?

Sten Abot se trgao i bacio brz pogled prema Blezoku. Razbojnik je, međutim, ravnodušno gledao pred sebe.

— Ko je to rekao? — upitao je gradonačelnik.

— Niko — rekao je Dok. — Ja vam to govorim.

— To se vas ne tiče!

— Možda Sem Barimor ima nasljednike? — ironično je dodao Kocakar.

Sten Abot je počeo da se preznojava. Uzdahnuo je i krenuo napolje. Kovčežić je držao pod rukom i nije znao na koji način da se dostojno oprost od njega.

Blezok se smejao, prateći ga pogledom.

— Matori — doviknuo je — zar ćeš dati to Semovo...

Dalje nije rekao ništa. Holidej mu je poturio cev svog „kolta“ na čelo.

— Ne brbljaj, Blezok! — rekao mu je. — Priče ostavi za sudiju.

— Sudiju? — smejao se razbojnik. — Abot neće dočekati sudiju. Suviše je nestrpljiv. Ha-ha-ha-ha!

Dok je krčmar vraćao u stvarnost Mela Farouza, polivajući ga vodom, mala povorka već je odlazila u pravcu Santa Fea.

Sten Abot je jahao napred oborene glave. Pit Garfild nije odvajao oči od Kerol, ali ona se postepeno na to navikavala i sve češće je bacala poglede prema njemu. A kad god ga je pogledala — on je porumeneo i uzdahnio.

Nešto kasnije, kada je mrak sasvim zavladao zimskim pejzažom i mesec se razgolitio nad prerijom — Pit Garfild se trgao i osvrnuo oko sebe.

Devojka je, takođe, zaustavila konja.

— Šta se desilo? — zapitala je.

— Dok? — uzviknuo je on. — Gde je, do đavola, Dok?

Ramos je prišao, gledajući prema jugu.

— On je otišao, senior? Zar niste videli kada vam je mahnio rukom?

— Ne — promucio je Garfild skoro tužnim glasom.

Meksikanac je slegnuo ramenima.

— Svejedno — rekao je. — On je znao da nećete otpozdraviti. Zauzeti ste.

— Ali... — protestovala je Kerol — nismo mu ni zahvalili...

— Seniorita, ako ste čuli priču o Doku Holideju, onda ste dobro uradili što mu niste zahvalili.

Pit Garfild je okrenuo svoga konja, skinuo kovčežić i pružio ga devojci. Kerol ga je gledala raznogađenih očiju.

— Pit, šta...

— Hoću da mu zahvalim! — rekao je odlučno. — Vratću se brzo,

Što to obavim, ali zahvaliću mu se.
mu kravljih rogova... Ne
mogao da spavam a da to ne
učini!

Ne završivši, podbo je konja ma-
muzama.

Kerol je gledala za njim, pome-
šanih osećanja.

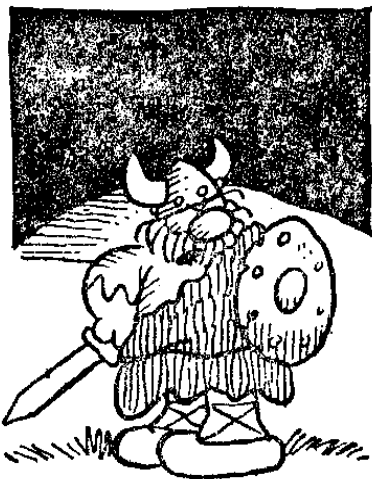
— Doći će on — javio se Ramos.

— Znam — rekla je Kerol i sag-
la glavu. — Zao mi je što će do-
ći sam...

KRAJ

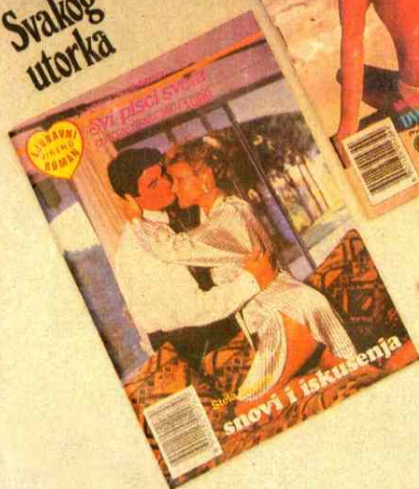
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

trenutke odmora najugodnije
ćete provesti uz naša izdanja

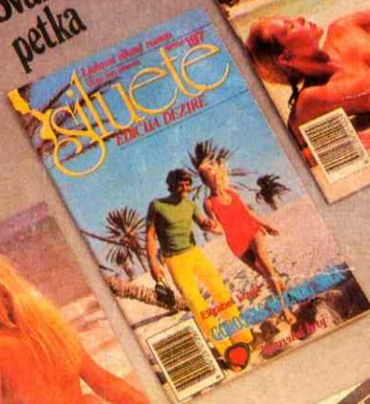
Svakog
utorka

Svakog
10. u mesecu

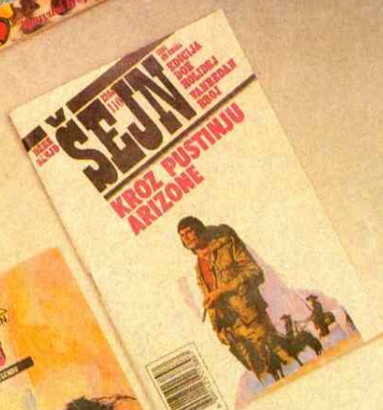
Svakog
petka

Svakog
4. u mesecu

Svakog
16. u mesecu

Svakog
7. u mesecu

